

**Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului
din 12 decembrie 2006**

privind serviciile în cadrul pieței interne

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) prima și a treia teză și articolul 55,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European [1],

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor [2],

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat [3],

întrucât:

(1) Comunitatea Europeană are ca obiectiv stabilirea unor legături din ce în ce mai strânse între statele și popoarele Europei și asigurarea progresului economic și social. În conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din tratat, piața internă cuprinde un spațiu fără frontiere interne, în cadrul căruia este asigurată libera circulație a serviciilor. În conformitate cu articolul 43 din tratat, libertatea de stabilire este asigurată. Articolul 49 din tratat stabilește dreptul de a presta servicii în cadrul Comunității. Eliminarea barierelor în calea dezvoltării activităților de servicii dintre statele membre este esențială în vederea consolidării integrării popoarelor Europei și promovării unui progres economic și social echilibrat și durabil. În eliminarea acestor bariere este esențial să se asigure că dezvoltarea activităților de servicii contribuie la îndeplinirea misiunii menționate la articolul 2 din tratat, și anume de a promova în întreaga Comunitate o dezvoltare armonioasă, echilibrată și durabilă a activităților economice, un nivel ridicat de ocupare a forței de muncă și de protecție socială, egalitatea între bărbați și femei, o creștere durabilă și neinflaționistă, un grad ridicat de competitivitate și de convergență a performanțelor economice, un nivel ridicat de protecție și de ameliorare a calității mediului, creșterea nivelului și calității vieții și coeziunea economică și socială și solidaritatea între statele membre.

(2) Pentru a promova creșterea economică și crearea de locuri de muncă în Uniunea Europeană este esențială o piață a serviciilor competitivă. În prezent, numeroase bariere în cadrul pieței interne îi împiedică pe prestatorii de servicii, în special întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), să își extindă activitățile dincolo de frontierele naționale și să profite de toate avantajele pieței interne. Această situație scade competitivitatea la nivel mondial a prestatorilor de servicii din Uniunea Europeană. O piață liberă care obligă statele membre să elimine restricțiile în calea circulației transfrontaliere a serviciilor, crescând totodată transparența și asigurând o mai bună informare a consumatorilor, ar oferi consumatorilor o posibilitate mai mare de a alege și servicii de calitate mai bună, la prețuri mai mici.

(3) Raportul Comisiei privind "Starea pieței interne a serviciilor" a realizat un inventar al unui număr mare de bariere care împiedică sau încetinesc dezvoltarea serviciilor între statele membre, în special a celor oferite de IMM-uri, care predomină în sfera serviciilor. În raport se concluzionează că, la zece ani după ce piața internă a fost considerată realizată, există încă un decalaj major între viziunea unei economii integrate a Uniunii Europene și realitatea trăită de cetățenii și prestatorii de servicii europeni. Barierele afectează o gamă largă de activități de servicii, printre care ansamblul etapelor de activitate ale prestatorului și prezintă un număr de trăsături comune, inclusiv faptul că acestea rezultă deseori din proceduri administrative excesiv de greoaie, din insecuritatea juridică cu privire la activitățile transfrontaliere și din lipsa de încredere reciprocă între statele membre.

(4) Întrucât serviciile constituie motorul creșterii economice și reprezintă 70 % din PIB și din locurile de muncă în majoritatea statelor membre, această fragmentare a pieței interne are un impact negativ asupra întregii economii europene, și în special asupra competitivității IMM-urilor și circulației lucrătorilor și restricționează accesul consumatorilor la o mai mare varietate de servicii la prețuri competitive. Este important să se sublinieze că sectorul serviciilor este un sector-cheie în ceea ce privește locurile de muncă pentru femei, în special, și că acestea, prin urmare, ar beneficia într-o mare măsură de noile oportunități oferite de realizarea pieței interne a serviciilor. Parlamentul European și Consiliul au subliniat că eliminarea barierelor juridice în calea realizării unei adevărate piețe interne este prioritară pentru atingerea obiectivului stabilit de Consiliul European de la Lisabona din 23– 24 martie 2000, de a crește gradul de ocupare a forței de muncă și coeziunea socială și de a ajunge la o creștere economică durabilă, astfel încât Uniunea Europeană să devină cea mai competitivă și dinamică economie bazată pe cunoaștere din lume până în anul 2010, însoțită de o ameliorare cantitativă și calitativă a locurilor de muncă. Înlăturarea acestor bariere, asigurând totodată un model social european avansat, este o condiție de bază pentru depășirea dificultăților întâlnite în realizarea obiectivelor Strategiei de la Lisabona și pentru relansarea economiei europene, în special în ceea ce privește ocuparea forței de muncă și investițiile. În consecință, este necesară realizarea unei piețe interne a serviciilor, păstrându-se un echilibru corespunzător între deschiderea pieței și protecția serviciilor publice, a drepturilor sociale și a drepturilor consumatorilor.

(5) În consecință, este necesar să fie eliminate barierele din calea libertății de stabilire a prestatorilor în statele membre și barierele din calea liberei circulații a serviciilor între statele membre și să li se garanteze beneficiarilor și prestatorilor securitatea juridică necesară exercitării efective a acestor două libertăți fundamentale prevăzute de tratat. Întrucât barierele din calea pieței interne a serviciilor afectează atât operatorii care doresc să se stabilească în alte state membre, cât și pe cei care prestează un serviciu într-un alt stat membru fără a fi stabiliți acolo, este necesar ca prestatorii să aibă posibilitatea să își dezvolte activitățile de servicii în cadrul pieței interne, fie prin stabilirea într-un stat membru, fie utilizând libera circulație a serviciilor. Prestatorii ar trebui să poată alege între cele două libertăți în funcție de strategia lor de dezvoltare în fiecare stat membru.

(6) Aceste bariere nu pot fi eliminate numai prin aplicarea directă a articolelor 43 și 49 din tratat, întrucât, pe de o parte, soluționarea lor caz cu caz prin proceduri privind încălcarea dreptului comunitar împotriva statului membru în cauză ar fi, în special după extindere, extrem de complicate pentru instituțiile naționale și comunitare și, pe de altă parte, ridicarea mai multor bariere necesită o coordonare prealabilă a sistemelor juridice naționale, inclusiv instituirea cooperării administrative. Astfel cum a fost recunoscut de către Parlamentul European și Consiliu, un instrument legislativ comunitar face posibilă obținerea unei autentice piețe interne pentru servicii.

(7) Prezenta directivă stabilește un cadru juridic general de care beneficiază o mare varietate de servicii, luând în considerare trăsăturile specifice ale fiecărui tip de activitate sau ale fiecărei profesii și sistemul acestora de reglementare. Acest cadru se bazează pe o abordare dinamică și selectivă care constă în eliminarea cu prioritate a barierelor care pot fi eliminate rapid, iar în privința celorlalte, lansarea unui proces de evaluare, consultare și armonizare complementară a unor aspecte specifice, ceea ce va permite modernizarea progresivă și coordonată a sistemelor naționale de reglementare pentru activitățile de servicii, care este esențială pentru realizarea unei adevărate piețe interne a serviciilor până în anul 2010. Este necesar să se prevadă o combinație echilibrată de măsuri care să includă armonizarea focalizată, cooperarea administrativă, dispoziția privind libertatea de a presta servicii și încurajarea elaborării unor coduri de conduită cu privire la anumite aspecte. Această coordonare a regimurilor legislative naționale ar trebui să asigure un grad înalt de integrare juridică comunitară și un nivel înalt de protecție a obiectivelor de interes general, în special protecția consumatorilor, care este vitală pentru stabilirea

încrederii între statele membre. Prezenta directivă ia, de asemenea, în considerare alte obiective de interes general, inclusiv protecția mediului, siguranța publică și sănătatea publică, precum și necesitatea de a se conforma legislației muncii.

(8) Dispozițiile prezentei directive referitoare la libertatea de stabilire și la libera circulație a serviciilor ar trebui aplicate doar în măsura în care activitățile respective sunt deschise concurenței, astfel încât statele membre să nu fie obligate să liberalizeze serviciile de interes economic general sau să privatizeze organismele publice care furnizează astfel de servicii, și nici să desființeze monopolurile existente pentru alte activități sau anumite servicii de distribuție.

(9) Prezenta directivă se aplică numai cerințelor care afectează accesul sau exercitarea unei activități de servicii. În consecință, aceasta nu se aplică unor cerințe precum normele de circulație rutieră, normele privind amenajarea sau dezvoltarea teritoriului, amenajarea urbană și rurală, standarde privind construcțiile, precum și sancțiuni administrative impuse pentru nerespectarea acestor norme care nu reglementează sau nu afectează în mod specific activitatea de servicii, dar trebuie să fie respectate de către prestatori în desfășurarea activității lor economice, în același mod în care sunt respectate de către persoane acționând cu titlu privat.

(10) Prezenta directivă nu se referă la criteriile care reglementează accesul la fondurile publice pentru anumiți prestatori. Aceste criterii le includ, în special, pe cele care stabilesc condițiile în care prestatorii au dreptul să primească fonduri publice, inclusiv condițiile contractuale specifice, și în special standardele de calitate care trebuie îndeplinite ca o condiție pentru primirea fondurilor publice, de exemplu pentru serviciile sociale.

(11) Prezenta directivă nu aduce atingere măsurilor luate de statele membre în conformitate cu dreptul comunitar pentru protecția sau promovarea diversității culturale și lingvistice și a pluralismului în mass-media, inclusiv finanțarea acestora. Prezenta directivă nu împiedică statele membre să aplice normele și principiile lor fundamentale în ceea ce privește libertatea presei și libertatea de exprimare. Prezenta directivă nu afectează legislația statelor membre care interzice discriminarea pe motiv de cetățenie sau naționalitate sau pe motivele menționate la articolul 13 din tratat.

(12) Prezenta directivă are ca scop crearea unui cadru juridic care să asigure libertatea de stabilire și libera circulație a serviciilor între statele membre și nu armonizează și nici nu aduce atingere dreptului penal. Cu toate acestea, statele membre nu ar trebui să aibă posibilitatea să restricționeze libertatea de a presta servicii aplicând dispoziții ale dreptului penal care afectează în mod specific accesul la o activitate de servicii sau exercitarea unei astfel de activități și care au ca efect eludarea normelor prevăzute de prezenta directivă.

(13) Este de asemenea important ca prezenta directivă să respecte în totalitate inițiativele Comunității, bazate pe articolul 137 din tratat, în vederea atingerii obiectivelor din articolul 136 din tratat referitoare la promovarea ocupării forței de muncă și îmbunătățirea condițiilor de viață și de muncă.

(14) Prezenta directivă nu afectează condițiile de angajare, inclusiv perioadele maxime de muncă și perioadele minime de odihnă, durata minimă a concediilor anuale remunerate, nivelul minim de salarizare, precum și sănătatea, siguranța și igiena la locul de muncă, pe care statele membre le aplică în conformitate cu legislația comunitară; aceasta nu afectează nici relațiile între partenerii sociali, inclusiv dreptul de a negocia și de a încheia convenții colective, dreptul la grevă și la acțiuni sindicale în conformitate cu legislația națională și cu practicile naționale care respectă legislația comunitară, și nu se aplică nici serviciilor prestate de agențiile de ocupare temporară a forței de muncă. Prezenta directivă nu afectează legislația statelor membre referitoare la securitatea socială.

(15) Prezenta directivă respectă exercitarea drepturilor fundamentale aplicabile în statele membre și astfel cum sunt recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și explicațiile însoțitoare, reconciliindu-le cu libertățile fundamentale menționate

la articolele 43 și 49 din tratat. Aceste drepturi fundamentale includ dreptul la acțiuni sindicale în conformitate cu legislația națională și practicile naționale care respectă dreptul comunitar.

(16) Prezenta directivă vizează doar prestatorii stabiliți într-un stat membru și nu reglementează aspecte externe. Aceasta nu vizează negocierile din cadrul organizațiilor internaționale cu privire la comerțul cu servicii, în special în cadrul Acordului general privind comerțul cu servicii (GATS).

(17) Prezenta directivă reglementează numai serviciile furnizate în schimbul unei contrapartide economice. Serviciile de interes general nu intră în domeniul de aplicare a definiției de la articolul 50 din tratat și, în consecință, nu intră în domeniul de aplicare a prezentei directive. Serviciile de interes economic general sunt servicii care sunt furnizate în contrapartida unei remunerații și, în consecință, intră în domeniul de aplicare a prezentei directive. Cu toate acestea, unele servicii de interes economic general, cum ar fi cele din domeniul transportului, sunt excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive, iar alte servicii de interes economic general, de exemplu cele din domeniul serviciilor poștale, fac obiectul unei derogări de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii prevăzută de prezenta directivă. Prezenta directivă nu vizează finanțarea serviciilor de interes economic general și nu se aplică schemelor de ajutoare oferite de statele membre în special în domeniul social, în conformitate cu normele comunitare privind concurența. Prezenta directivă nu se referă la măsurile ulterioare Cărții albe a Comisiei cu privire la serviciile de interes general.

(18) Serviciile financiare ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive, deoarece aceste activități sunt reglementate prin legislație comunitară specifică având ca obiectiv, ca și prezenta directivă, realizarea unei adevărate piețe interne a serviciilor. În consecință, această excludere ar trebui să vizeze toate serviciile financiare, precum serviciile bancare, de credit, asigurări, inclusiv reasigurări, pensii ocupaționale sau personale, valori mobiliare, fonduri de investiții, plăți și consultanță în sectorul investițiilor, inclusiv serviciile menționate în anexa I la directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit [4].

(19) Ținând cont de adoptarea în 2002 a unui pachet de instrumente legislative referitoare la rețelele și serviciile de comunicații electronice, precum și la resursele și serviciile asociate, care a stabilit un cadru de reglementare care facilitează accesul la aceste activități din cadrul pieței interne, în special prin eliminarea celor mai multe regimuri de autorizare individuală, este necesar să se excludă aspectele vizate de acele instrumente din domeniul de aplicare a prezentei directive.

(20) Excluderea din domeniul de aplicare a prezentei directive a aspectelor legate de serviciile de comunicații electronice reglementate prin Directiva 2002/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora (Directiva privind accesul) [5], Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) [6], Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (directivă-cadru) [7], Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciile universale și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) [8] și Directiva 2002/58/CE din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) [9], ar trebui aplicată nu numai în ceea ce privește aspectele vizate în mod specific în aceste

directive, ci și în ceea ce privește aspectele pentru care directivele oferă în mod explicit statelor membre posibilitatea de a adopta anumite măsuri la nivel național.

(21) Serviciile de transport, inclusiv transportul urban, taxiurile și ambulanțele, precum și serviciile portuare, ar trebui excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive.

(22) Excluderea serviciilor de îngrijire a sănătății din domeniul de aplicare a prezentei directive ar trebui să includă serviciile de îngrijire a sănătății și serviciile farmaceutice prestate pacienților de către profesioniști în domeniul îngrijirii sănătății în vederea evaluării, menținerii sau restabilirii/redobândirii stării de sănătate a acestora în cazul în care aceste activități sunt rezervate unei profesii reglementate în domeniul sănătății în statul membru în care se prestează serviciile.

(23) Prezenta directivă nu afectează rambursarea serviciilor de îngrijire a sănătății prestate într-un stat membru altul decât statul de reședință al beneficiarului serviciilor. Această problemă a fost abordată de către Curtea de Justiție cu mai multe ocazii și Curtea a recunoscut drepturile pacienților. Este important ca această problemă să fie abordată în cadrul unui alt instrument juridic comunitar, pentru o mai mare securitate juridică și pentru mai multă claritate, în măsura în care această problemă nu este deja abordată în Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității [10].

(24) Serviciile audiovizuale, indiferent de modul lor de transmisie, inclusiv în cinematografe, ar trebui, de asemenea, excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive. Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice ajutoarelor oferite de statele membre în sectorul audiovizual, care sunt reglementate de normele comunitare în ceea ce privește concurența.

(25) Activitățile de jocuri, inclusiv loterie și pariuri, ar trebui excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive, având în vedere natura specifică a acestor activități, care antrenează punerea în practică de către statele membre a unor politici referitoare la ordinea publică și protecția consumatorilor.

(26) Prezenta directivă nu aduce atingere aplicării articolului 45 din tratat.

(27) Nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive acele servicii sociale în sectorul locuințelor, al îngrijirii copiilor și al ajutorului acordat familiilor și persoanelor aflate în stare de nevoie, care sunt prestate de către stat la nivel național, regional sau local prin prestatori mandatați de către stat sau prin asociații de caritate recunoscute de către stat ca având drept obiectiv acordarea de sprijin pentru persoanele care se află permanent sau temporar într-o stare de nevoie din cauza venitului lor familial insuficient sau a lipsei totale sau parțiale de independență și care riscă să fie marginalizate. Aceste servicii sunt esențiale pentru a garanta dreptul fundamental la demnitate și integritate umană și sunt o manifestare a principiilor coeziunii sociale și solidarității și nu ar trebui să fie afectate de prezenta directivă.

(28) Prezenta directivă nu vizează finanțarea serviciilor sociale sau schema de ajutoare legată de acestea. Aceasta nu afectează nici criteriile sau condițiile stabilite de statele membre pentru a asigura că serviciile sociale îndeplinesc în mod efectiv o funcție în beneficiul interesului public și al coeziunii sociale. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să afecteze principiul serviciului universal în serviciile sociale ale statelor membre.

(29) Ținând seama de faptul că tratatul prevede o bază juridică specifică pentru aspecte legate de fiscalitate și de instrumentele comunitare deja adoptate în acest domeniu, este necesar să se excludă sectorul fiscalității din domeniul de aplicare a prezentei directive.

(30) Există deja un volum considerabil de legislație comunitară în domeniul activităților de servicii. Prezenta directivă are ca bază acquis-ul comunitar și, prin urmare, îl completează. Au fost identificate conflicte între prezenta directivă și alte instrumente comunitare și

acestea sunt abordate de către prezenta directivă, inclusiv prin intermediul derogărilor. Cu toate acestea, este necesar să se prevadă o normă pentru orice caz rezidual sau excepțional de conflict între o dispoziție a prezentei directive și o dispoziție a unui alt instrument comunitar. Existența unui astfel de conflict ar trebui determinată în conformitate cu normele din tratat privind dreptul la stabilire și libera circulație a serviciilor.

(31) Prezenta directivă este compatibilă cu Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale [11] și nu o afectează. Aceasta vizează alte aspecte decât cele legate de calificările profesionale, de exemplu asigurările de răspundere profesională, comunicațiile comerciale, activitățile multidisciplinare și simplificarea administrativă. În ceea ce privește prestarea temporară de servicii transfrontaliere, o derogare de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii prevăzută de prezenta directivă asigură că titlul II cu privire la libertatea de a presta servicii din Directiva 2005/36/CE nu este afectată. În consecință, nici una dintre măsurile aplicabile în temeiul directivei menționate în statul membru în care se prestează serviciul nu este afectată de dispoziția referitoare la libertatea de a presta servicii.

(32) Prezenta directivă este compatibilă cu legislația comunitară cu privire la protecția consumatorului, în speță Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori ("Directiva privind practicile comerciale neloiale") [12] și Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului ("Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului") [13].

(33) Serviciile reglementate de prezenta directivă vizează o gamă largă de activități într-o continuă schimbare, inclusiv servicii oferite întreprinderilor, cum ar fi servicii de consultanță managerială, certificare și testare, administrarea incintelor, inclusiv întreținerea birourilor, servicii de publicitate, servicii de recrutare și serviciile prestate de agenții comerciale. Serviciile reglementate cuprind și servicii prestate atât întreprinderilor cât și consumatorilor, cum ar fi consiliere juridică sau fiscală, servicii imobiliare, cum ar fi agențiile imobiliare, serviciile de construcții, inclusiv serviciile prestate de arhitecți, distribuție, organizare de târguri comerciale, servicii de închirieri de automobile și agenții de voiaj. Sunt, de asemenea, reglementate și serviciile prestate consumatorilor, cum ar fi serviciile turistice, inclusiv ghizi turistici, servicii recreative, centre sportive și parcuri de distracții și, în măsura în care nu sunt excluse din domeniul de aplicare a directivei, serviciile la domiciliu, cum ar fi ajutorul acordat persoanelor în vârstă. Aceste activități ar putea implica servicii care necesită proximitatea prestatorului față de beneficiar, servicii care necesită deplasarea beneficiarului sau a prestatorului și servicii care pot fi prestate la distanță, inclusiv prin internet.

(34) Conform jurisprudenței Curții de Justiție, pentru a determina dacă anumite activități, în special cele care sunt finanțate de autoritățile publice sau sunt prestate de către organisme publice, constituie un "serviciu", trebuie evaluat fiecare caz în parte, ținând cont de toate caracteristicile serviciilor, în special modul în care sunt prestate, organizate și finanțate în statul membru în cauză. Curtea de Justiție a estimat că elementul caracteristic esențial al remunerației constă în faptul că aceasta constituie echivalentul economic al serviciilor în cauză și că această caracteristică este absentă în cazul activităților care sunt efectuate fără un echivalent economic de către stat sau în numele statului, în cadrul misiunilor acestuia în domeniul social, cultural, educațional și judiciar, cum ar fi cursuri oferite în cadrul sistemului național de educație sau gestionarea regimurilor naționale de securitate socială care nu sunt implicate în activități de natură economică. Plata unei taxe de către beneficiari pentru a contribui la cheltuielile de

funcționare ale unui sistem, de exemplu o taxă de studii sau de înscriere plătită de către studenți nu constituie în sine o remunerație, deoarece serviciul este în esență finanțat din fonduri publice. În consecință, aceste activități nu sunt cuprinse în definiția serviciului de la articolul 50 din tratat și, prin urmare, nu intră în domeniul de aplicare a prezentei directive.

(35) Activitățile sportive fără scop lucrativ practicate de amatori au o importanță socială considerabilă. Acestea au, deseori, exclusiv obiective sociale sau recreative. Astfel, acestea ar putea să nu constituie activități economice în sensul legislației comunitare și nu ar trebui să intre în domeniul de aplicare a prezentei directive.

(36) Conceptul de "prestator" ar trebui să desemneze orice persoană fizică resortisant al unui stat membru sau persoană juridică aflată în exercițiul unei activități de servicii într-un stat membru, prevalându-se de libertatea de stabilire sau de libera circulație a serviciilor. Conceptul de prestator nu ar trebui să fie limitat la prestarea de servicii transfrontaliere în cadrul liberei circulații a serviciilor, ci ar trebui să vizeze, de asemenea, cazurile în care un operator se stabilește într-un stat membru cu scopul de a-și dezvolta activitățile de servicii în acel stat membru. Pe de altă parte, conceptul de prestator nu ar trebui să includă și cazul sucursalelor societăților din țări terțe într-un stat membru, deoarece, în temeiul articolului 48 din tratat, de libertatea de stabilire și libera circulație a serviciilor pot beneficia numai societățile constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și care au sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în cadrul Comunității. Conceptul de "beneficiar" ar trebui să cuprindă, de asemenea, resortisanți ai unor țări terțe care beneficiază deja de drepturi acordate prin acte comunitare, cum ar fi Regulamentul (CEE) nr. 1408/71, Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung [14], Regulamentul (CE) nr. 859/2003 al Consiliului din 14 mai 2003 de extindere a dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 și Regulamentului (CEE) nr. 574/72 la resortisanții unor țări terțe care nu fac obiectul dispozițiilor respective exclusiv pe motive de cetățenie [15] și Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora [16]. În plus, statele membre pot extinde conceptul de beneficiar la alți cetățeni ai unor țări terțe care se află pe teritoriul lor.

(37) Locul de stabilire al unui prestator ar trebui să fie determinat în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, potrivit căreia conceptul de stabilire implică exercitarea efectivă a unei activități economice printr-o instalare stabilă și pe o perioadă nedeterminată. Această cerință poate fi îndeplinită de asemenea în cazul în care o societate este constituită pentru o perioadă determinată sau în cazul în care aceasta închiriază clădirea sau instalația prin intermediul căreia își desfășoară activitatea. Aceasta mai poate fi îndeplinită în cazul în care un stat membru acordă autorizații doar în ceea ce privește anumite servicii, pentru o perioadă limitată. Nu este necesar ca stabilirea să aibă forma unei filiale, sucursale, sau agenții; aceasta poate consta într-un birou administrat de personalul propriu al prestatorului sau de către o persoană independentă, dar mandatată să acționeze în mod permanent pentru întreprindere, la fel ca în cazul unei agenții. În conformitate cu această definiție, care implică desfășurarea efectivă a unei activități economice la locul de stabilire al prestatorului, o simplă cutie poștală nu constituie stabilire. În cazul în care un prestator are mai multe locuri de stabilire, este important să se stabilească locul de stabilire de unde se prestează serviciul vizat. În cazul în care este dificil să se stabilească din care dintre diferitele locuri de stabilire este prestat un serviciu, locul de stabilire este locul unde se află centrul activităților pentru acel serviciu.

(38) Conceptul de "persoană juridică" în conformitate cu dispozițiile din tratat referitoare la stabilire le dă operatorilor libertatea de a alege forma juridică pe care ei o consideră potrivită pentru a-și desfășura activitatea. În consecință, "persoană juridică", în sensul din

tratat, înseamnă toate entitățile constituite în temeiul dreptului unui stat membru sau reglementate de acesta, indiferent de forma lor juridică.

(39) Conceptul de "regim de autorizare" ar trebui să cuprindă, printre altele, procedurile administrative pentru acordarea autorizațiilor, licențelor, aprobărilor sau concesiunilor și, de asemenea, obligația, pentru a putea exercita activitatea, de a fi înscris ca membru al unei profesii sau într-un registru, într-un rol sau o bază de date, de a fi numit în mod oficial pe lângă un organism sau de a obține un certificat profesional care atestă apartenența la o profesie. Autorizația poate fi acordată nu numai printr-o decizie formală, ci și printr-o decizie implicită, rezultând, de exemplu, din lipsa unui răspuns al autorității competente sau din faptul că persoana interesată trebuie să aștepte confirmarea primirii unei declarații pentru a începe activitatea în cauză sau pentru ca aceasta din urmă să fie legală.

(40) Conceptul de "motive imperative de interes general" la care se face referire în anumite dispoziții din prezenta directivă a fost elaborat de către Curtea de Justiție în jurisprudența sa în legătură cu articolele 43 și 49 din tratat și ar putea evolua în continuare. Noțiunea, astfel cum este recunoscută în jurisprudența Curții de Justiție, cuprinde cel puțin următoarele justificări: ordinea publică; siguranța publică și sănătatea publică, în sensul articolelor 46 și 55 din tratat; menținerea ordinii sociale; obiective de politică socială; protecția beneficiarilor de servicii; protecția consumatorilor; protecția lucrătorilor, inclusiv protecția socială a lucrătorilor; bunăstarea animalelor; păstrarea echilibrului financiar al sistemului de securitate socială; combaterea fraudelor; prevenirea concurenței neloiale; protecția mediului și a mediului urban, inclusiv amenajarea teritoriului; protecția creditorilor; protecția unei bune administrări a justiției; siguranța rutieră; protecția proprietății intelectuale; obiective de politică culturală, inclusiv apărarea libertății de exprimare a diferitelor componente, în special valorile sociale, culturale, religioase și filosofice ale societății; nevoia de a asigura un nivel înalt de educație; menținerea pluralismului presei și promovarea limbii naționale; conservarea patrimoniului istoric și artistic național; și politica veterinară.

(41) Conceptul de "ordine publică", astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție, cuprinde protecția împotriva unei amenințări reale și suficient de grave la adresa unuia dintre interesele fundamentale ale societății și poate include, în special, aspecte legate de demnitatea umană, protecția minorilor și a adulților vulnerabili și bunăstarea animalelor. În mod similar, conceptul de siguranță publică include aspecte legate de siguranța publică.

(42) Normele referitoare la procedurile administrative nu ar trebui să aibă ca scop armonizarea procedurilor administrative, ci eliminarea regimurilor de autorizare, procedurilor și formalităților excesiv de greoaie care aduc atingere libertății de stabilire și creării de noi întreprinderi de servicii.

(43) Una dintre dificultățile fundamentale cu care se confruntă în special IMM-urile în accesul la activitățile de servicii și în exercitarea acestora este complexitatea, durata și insecuritatea juridică a procedurilor administrative. Din acest motiv, după exemplul unor inițiative de modernizare în ceea ce privește bunele practici administrative la nivel comunitar sau național, este necesar să se stabilească principii de simplificare administrativă, în special prin limitarea obligației autorizării în prealabil la cazurile în care acest lucru este indispensabil și introducerea principiului autorizării tacite de către autoritățile competente după expirarea unui anumit termen. Astfel de acțiuni de modernizare, asigurând cerințele cu privire la transparență și actualizarea informației referitoare la operatori, sunt întreprinse cu scopul de a elimina întârzierile, costurile și efectele disuasive care decurg, de exemplu, din demersurile inutile și excesiv de complexe și greoaie, duplicarea procedurilor, birocrăția în prezentarea documentelor, utilizarea arbitrară a competențelor de către autoritățile competente, termene nedeterminate sau excesiv de lungi până la transmiterea unui răspuns, durata limitată a validității autorizațiilor acordate și taxele și sancțiunile disproporționate. Astfel de practici au efecte

disuasive deosebit de semnificative asupra prestatorilor care doresc să își dezvolte activitățile în alte state membre și necesită o modernizare coordonată în cadrul unei piețe interne extinse de douăzeci și cinci de state membre.

(44) Statele membre ar trebui să introducă, după caz, formulare armonizate la nivel comunitar, stabilite de către Comisie, care vor fi folosite ca echivalent pentru certificate, atestate sau orice alt document referitor la stabilire.

(45) Pentru a examina nevoia de simplificare a procedurilor și formalităților, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea, în special, să ia în considerare necesitatea, numărul, riscul de duplicare, costul, claritatea și accesibilitatea, precum și termenele și dificultățile practice pe care acestea le pot genera pentru prestatorul în cauză.

(46) Pentru a facilita accesul la activitățile de servicii și exercitarea acestora în cadrul pieței interne este necesar să se stabilească un obiectiv, comun tuturor statelor membre, de simplificare administrativă și să se stabilească dispoziții cu privire, printre altele, la dreptul la informare, procedurile prin mijloace electronice și stabilirea unui cadru pentru regimurile de autorizare. Alte măsuri adoptate la nivel național în vederea atingerii acestui obiectiv ar putea include reducerea numărului procedurilor și a formalităților aplicabile activităților de servicii și reducerea acestor proceduri și formalități la cele indispensabile pentru atingerea unui obiectiv de interes general și care nu se suprapun în ceea ce privește conținutul sau scopul.

(47) În scopul simplificării administrative, nu ar trebui să fie impuse în mod general cerințe de formă, cum ar fi prezentarea documentelor originale, a unor copii certificate pentru conformitate sau traduceri certificate, cu excepția cazurilor în care acest lucru este justificat în mod obiectiv printr-un motiv imperativ de interes general, cum ar fi protecția lucrătorilor, sănătatea publică, protecția mediului sau protecția consumatorilor. Este de asemenea necesar să se asigure că o autorizație permite, în general, accesul la o activitate de servicii pe întreg teritoriul național, sau exercitarea acesteia, în afara cazului în care o nouă autorizație pentru fiecare unitate, de exemplu fiecare nou hipermarket, sau o autorizație limitată la o anumită parte a teritoriului național este justificată în mod obiectiv printr-un motiv imperativ de interes general.

(48) În vederea simplificării în continuare a procedurilor administrative, este necesar să se asigure că fiecare prestator are un singur interlocutor prin intermediul căruia poate îndeplini toate procedurile și formalitățile (denumit în continuare "ghișeu unic"). Numărul de ghișee unice dintr-un stat membru poate varia în funcție de competențele regionale sau locale sau în funcție de activitățile în cauză. Crearea ghișeelor unice nu ar trebui să afecteze repartizarea atribuțiilor între autoritățile competente din cadrul fiecărui sistem național. În cazul în care există mai multe autorități competente la nivel regional sau local, una dintre acestea poate asigura rolul de ghișeu unic și coordonator. Ghișeele unice pot fi stabilite nu numai de către autoritățile administrative, ci și de către camerele de comerț sau de industrie, sau de către organizațiile profesionale sau organisme private cărora un stat membru decide să le încredințeze această funcție. Ghișeele unice au un rol important în asigurarea asistenței către prestatori, ca autoritate cu competențe directe în eliberarea documentelor necesare pentru a dobândi acces la o activitate de servicii, sau ca intermediar între prestator și autoritățile cu competențe directe.

(49) Taxa care ar putea fi percepută de către ghișeele unice ar trebui să fie proporțională cu costul procedurilor și formalităților pe care acestea le îndeplinesc. Această dispoziție nu ar trebui să împiedice statele membre să încredințeze ghișeelor unice sarcina colectării altor taxe administrative, cum ar fi taxele instanțelor de control.

(50) Este necesar ca prestatorii și beneficiarii serviciilor să aibă acces rapid la anumite tipuri de informații. Fiecare stat membru ar trebui să determine, în cadrul prezentei directive, modul în care prestatorilor și beneficiarilor le este furnizată informația. În special obligația statelor membre de a se asigura că informațiile relevante sunt ușor accesibile

pentru prestatori și beneficiari și că pot fi accesate de către public fără ca acesta să întâmpine obstacole poate fi îndeplinită făcând aceste informații accesibile printr-un site internet. Orice informație ar trebui să fie furnizată într-un mod clar, fără ambiguități.

(51) Informațiile furnizate prestatorilor și beneficiarilor de servicii ar trebui să includă, în special, informații privind procedurile și formalitățile, coordonatele autorităților competente, condițiile de acces la registrele publice și baze de date, precum și informații cu privire la căile de atac disponibile și coordonatele asociațiilor și organizațiilor de la care prestatorii și beneficiarii pot primi asistență practică. Obligația autorităților competente de a asigura asistență prestatorilor și beneficiarilor nu ar trebui să includă consiliere juridică în cazuri individuale. Cu toate acestea, ar trebui furnizate informații generale referitoare la modul în care cerințele sunt în general interpretate sau aplicate. Aspecte precum răspunderea în cazul furnizării de informații eronate sau înșelătoare ar trebui să aparțină competenței statelor membre.

(52) Stabilirea, în viitorul apropiat, a unor mijloace electronice de îndeplinire a procedurilor și formalităților este indispensabilă pentru simplificarea administrativă în domeniul activităților de servicii în beneficiul prestatorilor, al beneficiarilor și al autorităților competente. Îndeplinirea acestei obligații de rezultat poate cere modificarea legislației naționale și a altor norme aplicabile serviciilor. Această obligație nu ar trebui să împiedice statele membre să prevadă alte mijloace, pe lângă cele electronice, de a îndeplini aceste proceduri și formalități. Faptul că trebuie să existe posibilitatea îndeplinirii acestor proceduri și formalități de la distanță necesită, în special, ca statele membre să se asigure că acestea pot fi îndeplinite dincolo de frontiere. Obligația de rezultat nu cuprinde proceduri sau formalități care prin natura lor nu pot fi realizate la distanță. În plus, acest lucru nu aduce atingere legislației statelor membre cu privire la utilizarea limbilor.

(53) În vederea acordării unei licențe pentru anumite activități de servicii, autoritatea competentă poate cere un interviu cu solicitantul, pentru a evalua integritatea personală și aptitudinile solicitantului în vederea îndeplinirii serviciului în cauză. În astfel de cazuri, este posibil ca realizarea formalităților prin mijloace electronice să nu fie adecvată.

(54) Accesul la o activitate de servicii ar trebui să fie supus autorizării de către autoritățile competente doar în cazul în care decizia respectivă îndeplinește criteriile de nediscriminare, necesitate și proporționalitate. Aceasta înseamnă, în special, faptul că regimurile de autorizare ar trebui să fie permise numai în cazul în care un control a posteriori nu ar fi eficient din cauza imposibilității constatării a posteriori a deficiențelor serviciilor în cauză, ținându-se seama în mod corespunzător de riscurile și pericolele care ar putea apărea în lipsa unui control a priori. Cu toate acestea, dispozițiile prevăzute de prezenta directivă în acest scop nu pot justifica regimurile de autorizare care sunt interzise de alte instrumente comunitare, cum ar fi Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice [17], sau Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic) [18]. Rezultatele procesului evaluării reciproce va face posibilă determinarea, la nivel comunitar, a tipurilor de activități pentru care regimurile de autorizare ar trebui eliminate.

(55) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere posibilității statelor membre de a retrage autorizațiile după ce acestea au fost eliberate, în cazul în care condițiile de autorizare nu mai sunt îndeplinite.

(56) În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, sănătatea publică, protecția consumatorilor, protecția sănătății animale, protecția mediului urban constituie motive imperative de interes general. Astfel de motive imperative ar putea justifica aplicarea regimurilor de autorizare și alte restricții. Cu toate acestea, nici un astfel de regim de autorizare sau restricție nu ar trebui să fie discriminatoriu pe motiv de cetățenie sau

naționalitate. În plus, principiile necesității și proporționalității ar trebui să fie întotdeauna respectate.

(57) Dispozițiile prezentei directive referitoare la regimurile de autorizare ar trebui să se aplice în cazurile în care accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia de către operatori necesită o decizie din partea unei autorități competente. Aceasta nu privește deciziile autorităților competente de a crea o entitate publică sau privată pentru prestarea unui anumit serviciu și nici încheierea de contracte de către autoritățile competente pentru prestarea unui anumit serviciu reglementat de normele privind achizițiile publice, având în vedere că prezenta directivă nu are ca obiect normele privind achizițiile publice.

(58) Pentru a facilita accesul la activitățile de servicii și exercitarea acestora, este important să se evalueze și să se prezinte un raport asupra regimurilor de autorizare și justificarea acestora. Această obligație de prezentare a unui raport vizează doar existența regimurilor de autorizare și nu criteriile și condițiile de acordare a unei autorizații.

(59) Autorizația ar trebui, în general, să ofere prestatorului acces la activitatea de servicii sau să exercite această activitate pe întreg teritoriul național, cu excepția cazului în care o limită teritorială este justificată printr-un motiv imperativ de interes general. De exemplu, protecția mediului ar putea justifica cerința de a obține o autorizație individuală pentru fiecare instalație de pe teritoriul național. Această dispoziție nu ar trebui să afecteze competențele regionale sau locale de a acorda autorizații în cadrul statelor membre.

(60) Prezenta directivă și, în special, dispozițiile cu privire la regimurile de autorizare și domeniul de aplicare teritorial al unei autorizații nu ar trebui să aducă atingere repartizării competențelor regionale și locale în cadrul statelor membre, inclusiv autonomiei regionale și locale și utilizării limbilor oficiale.

(61) Dispoziția referitoare la nesuprapunerea condițiilor pentru acordarea unei autorizații nu ar trebui să împiedice statele membre să își aplice propriile condiții prevăzute în regimul de autorizare. Aceasta ar trebui să impună doar ca autoritățile competente, atunci când stabilesc dacă aceste condiții au fost îndeplinite de către solicitant, să ia în considerare condițiile echivalente care sunt deja îndeplinite de către solicitant într-un alt stat membru. Prezenta dispoziție nu ar trebui să impună aplicarea condițiilor de acordare a unei autorizații prevăzute de regimul de autorizare al unui alt stat membru.

(62) În cazul în care numărul de autorizații disponibile pentru o activitate este limitat din cauza cantității reduse de resurse naturale sau de capacitate tehnică, ar trebui adoptată o procedură de selecție dintre mai mulți potențiali candidați, cu scopul dezvoltării prin libera concurență a calității și condițiilor prestării de servicii disponibile pentru utilizatori. O astfel de procedură ar trebui să ofere garanții de transparență și imparțialitate, iar autorizația astfel acordată nu ar trebui să aibă o durată excesivă, nu ar trebui să poată fi reînnoită în mod automat sau să îi confere alte avantaje prestatorului a cărui autorizație a expirat recent. În special, durata autorizației acordate ar trebui stabilită în așa fel încât să nu restricționeze sau să limiteze concurența dincolo de ceea ce este necesar pentru ca prestatorul să își poată amortiza costurile de investiții și să realizeze un profit echitabil din capitalul investit. Prezenta dispoziție nu ar trebui să împiedice statele membre să limiteze numărul autorizațiilor din alte motive decât cele legate de cantitatea redusă de resurse naturale sau capacitatea tehnică redusă. Aceste autorizații ar trebui, în orice caz, să se acorde respectând celelalte dispoziții ale prezentei directive referitoare la regimurile de autorizare.

(63) În lipsa unor dispoziții diferite, în cazul în care nu se primește un răspuns într-un anumit termen, o autorizație ar trebui să se considere acordată. Cu toate acestea, se pot stabili dispoziții diferite cu privire la anumite activități în cazul în care acest lucru este justificat în mod obiectiv prin motive imperative de interes general, inclusiv un interes legitim al unei părți terțe. Astfel de dispoziții pot include norme naționale în conformitate cu care, în absența unui răspuns din partea autorității competente, cererea se consideră

respinsă, această respingere putând face obiectul unei acțiuni în fața instanțelor judecătorești.

(64) Pentru a stabili o adevărată piață internă a serviciilor, este necesar să se elimine orice restricții privind libertatea de stabilire și libera circulație a serviciilor care figurează încă în legislațiile anumitor state membre și care sunt incompatibile cu articolele 43 și, respectiv, 49 din tratat. Restricțiile care trebuie interzise afectează în special piața internă a serviciilor și trebuie eliminate în mod sistematic în cel mai scurt timp.

(65) Libertatea de stabilire implică, în special, principiul egalității de tratament, care interzice nu doar discriminarea pe motiv de cetățenie sau naționalitate, ci și orice discriminare indirectă bazată pe alte criterii, care poate duce la aceleași rezultate. Astfel, accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia într-un stat membru ca activitate principală sau secundară nu ar trebui să se supună unor criterii cum ar fi locul de stabilire, de reședință, de domiciliu sau al prestării principale a activității de servicii. Totuși, aceste criterii nu ar trebui să includă cerințe conform cărora un prestator sau unul dintre angajații acestuia sau un reprezentant trebuie să fie prezent la exercitarea activității, atunci când un motiv imperativ de interes general justifică acest lucru. În plus, un stat membru nu ar trebui să limiteze capacitatea juridică sau capacitatea societăților constituite în conformitate cu legislația unui alt stat membru pe teritoriul căruia se află sediul principal al acestora, de a sta în justiție. În plus, un stat membru nu ar trebui să poată conferi avantaje prestatorilor care au o legătură specială cu un context socio-economic național sau local; acesta nu ar trebui să aibă posibilitatea să limiteze, pe criterii legate de locul de stabilire, libertatea prestatorului de a dobândi, exploata sau înstrăina drepturi și bunuri sau de a avea acces la diferite forme de credit sau de cazare, în măsura în care aceste posibilități sunt utile pentru accesul la activitatea sa sau pentru exercitarea efectivă a acesteia.

(66) Accesul la o activitate sau exercitarea unei activități de servicii pe teritoriul unui stat membru nu ar trebui să facă obiectul unui test economic. Interzicerea testelor economice ca precondiție a acordării autorizației ar trebui să vizeze testele economice în sine, și nu cerințele care sunt justificate în mod obiectiv prin motive imperative de interes general, cum ar fi protecția mediului urban, politica socială sau sănătatea publică. Interdicția nu ar trebui să afecteze exercitarea competențelor autorităților responsabile de aplicarea dreptului concurenței.

(67) În ceea ce privește garanțiile financiare sau asigurările, interdicția ar trebui să vizeze doar obligația ca garanțiile financiare solicitate sau asigurările să fie obținute de la o instituție financiară stabilită în statul membru în cauză.

(68) În ceea ce privește înregistrarea prealabilă, interdicția ar trebui să vizeze doar obligația ca prestatorul să fie înregistrat înainte de stabilire pentru o perioadă dată într-un registru ținut în statul membru respectiv.

(69) În vederea coordonării procesului de modernizare a reglementărilor naționale astfel încât să fie în conformitate cu cerințele pieței interne, este necesar să se evalueze anumite cerințe naționale nediscriminatorii, care prin natura lor ar putea restricționa în mod semnificativ sau ar putea chiar împiedica accesul la o activitate sau exercitarea acesteia în temeiul libertății de stabilire. Acest proces de evaluare ar trebui limitat la compatibilitatea acestor cerințe cu criteriile deja stabilite de către Curtea de Justiție în ceea ce privește libertatea de stabilire. Nu ar trebui să vizeze aplicarea dreptului comunitar în materie de concurență. În cazul în care aceste cerințe sunt discriminatorii și nu sunt justificate în mod obiectiv printr-un motiv imperativ de interes general, sau în cazul în care sunt disproporționate, acestea trebuie eliminate sau modificate. Rezultatele acestei evaluări vor fi diferite în funcție de natura activității și a interesului general în cauză. În special, astfel de cerințe ar putea fi justificate în totalitate atunci când urmăresc obiective de politică socială.

(70) În scopul prezentei directive și fără a aduce atingere articolului 16 din tratat, serviciile pot fi considerate servicii de interes economic general numai în cazul în care sunt prestate în cadrul aplicării unei misiuni speciale în interes public încredințată prestatorului de către statul membru în cauză. Această misiune ar trebui atribuită prin unul sau mai multe acte, a căror formă este determinată de către statul membru în cauză și ar trebui să precizeze natura specifică a misiunii atribuite.

(71) Procesul de evaluare reciprocă prevăzut de prezenta directivă nu ar trebui să afecteze libertatea statelor membre de a stabili în legislația proprie un nivel înalt de protecție a interesului general, în special în ceea ce privește obiectivele de politică socială. În plus, este necesar ca procesul de evaluare reciprocă să ia pe deplin în considerare specificitatea serviciilor de interes economic general și a misiunilor speciale încredințate acestora. Aceasta poate justifica anumite restricții asupra libertății de stabilire, în special în cazul în care aceste restricții urmăresc protecția sănătății publice și obiective de politică socială și îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 15 alineatul (3) literele (a), (b) și (c). De exemplu, în ceea ce privește obligația de a adopta o formă juridică specifică pentru a exercita anumite servicii în domeniul social, Curtea de Justiție a recunoscut deja că poate fi justificată impunerea cerinței ca prestatorul să nu urmărească un scop lucrativ.

(72) Serviciilor de interes economic general li se încredințează misiuni legate de coeziunea socială și teritorială. Îndeplinirea acestor misiuni nu ar trebui împiedicată prin procesul de evaluare prevăzut de această directivă. Cerințele care sunt necesare pentru îndeplinirea unor astfel de misiuni nu ar trebui să fie afectate de acest proces; în același timp, este necesar ca restricțiile nejustificate privind libertatea de stabilire să fie remediate.

(73) Cerințele care trebuie examinate includ normele naționale care, din alte motive decât cele legate de calificările profesionale, rezervă accesul la anumite activități anumitor prestatori. Aceste cerințe includ, de asemenea, și obligația ca un prestator să adopte o anumită formă juridică, în special să fie persoană juridică, o societate de persoane, o entitate fără scop lucrativ sau o societate deținută exclusiv de către persoane fizice și cerințe referitoare la deținerea capitalului unei societăți, în special obligația de a deține o sumă minimă de capital pentru anumite activități de servicii sau de a avea o anumită calificare pentru a deține acțiuni sau pentru a administra anumite societăți. Evaluarea compatibilității tarifelor fixe minime și/sau maxime cu libertatea de stabilire vizează doar tarifele impuse de autoritățile competente pentru prestarea anumitor servicii, însă nu vizează, de exemplu, regulile generale de stabilire a prețurilor, cum ar fi prețurile de închiriere a imobilelor.

(74) Procesul de evaluare reciprocă implică faptul că, în perioada de transpunere, statele membre trebuie în primul rând să examineze legislația proprie pentru a stabili dacă oricare dintre cerințele menționate mai sus există în sistemele lor juridice. Până la sfârșitul perioadei de transpunere, statele membre ar trebui să întocmească un raport privind rezultatelor examinării. Fiecare raport se transmite celorlalte state membre și părților interesate. Statele membre își vor prezenta observațiile cu privire la aceste rapoarte în termen de șase luni. În termen de un an de la data transunerii prezentei directive, Comisia ar trebui să întocmească un raport de sinteză, însoțit, după caz, de propuneri de noi inițiative. În cazul în care este necesar, Comisia, în cooperare cu statele membre, le-ar putea asista în elaborarea unei metode comune.

(75) Faptul că prezenta directivă stabilește un număr de cerințe pe care statele membre trebuie să le elimine sau să le evalueze în perioada de transpunere nu aduce atingere recursului la procedurile privind încălcarea dreptului comunitar împotriva unui stat membru care nu și-a îndeplinit obligațiile care decurg din articolele 43 sau 49 din tratat.

(76) Prezenta directivă nu vizează aplicarea articolelor 28-30 din tratat cu privire la libera circulație a mărfurilor. Restricțiile interzise în temeiul dispoziției cu privire la libertatea de a

presta servicii vizează cerințele aplicabile accesului la activitățile de servicii sau exercitării acestora, nu și cerințele aplicabile mărfurilor ca atare.

(77) În cazul în care un operator se deplasează într-un alt stat membru pentru a exercita acolo o activitate de servicii, ar trebui să se facă o distincție între situațiile reglementate prin libertatea de stabilire și cele reglementate, datorită naturii temporare a activităților în cauză, prin libera circulație a serviciilor. În ceea ce privește diferența dintre libertatea de stabilire și libera circulație a serviciilor, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, elementul-cheie este acela de a ști dacă operatorul este stabilit în statul membru în care prestează serviciul în cauză. În cazul în care operatorul este stabilit în statul membru în care prestează serviciile, acesta ar trebui să intre în domeniul de aplicare a libertății de stabilire. În cazul în care, dimpotrivă, operatorul nu este stabilit în statul membru în care se prestează serviciul, activitățile sale ar trebui reglementate prin libera circulație a serviciilor. Curtea de Justiție a afirmat în mod constant că natura temporară a activităților în cauză ar trebui apreciată nu numai în funcție de durata prestării serviciului, ci și în funcție de frecvența, periodicitatea și continuitatea acestuia. Caracterul temporar al activității nu ar trebui să însemne că prestatorul nu se poate dota cu o anumită infrastructură în statul membru în care se prestează serviciul, cum ar fi un birou sau un cabinet, în măsura în care această infrastructură este necesară în scopul prestării serviciului în cauză.

(78) Pentru a asigura punerea efectivă în aplicare a liberei circulații a serviciilor și faptul că beneficiarii și prestatorii pot beneficia de servicii sau pot presta servicii pe întreg teritoriul Comunității fără a ține seama de frontiere, este necesar să se precizeze în ce măsură cerințele statelor membre în care se prestează serviciul pot fi impuse. Este imperativ să se prevadă ca dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii să nu împiedice statul membru în care se prestează serviciul să își impună, în conformitate cu principiile stabilite la articolul 16 alineatul (1) literele (a)-(c), cerințele specifice din motive care țin de ordinea publică și de siguranța publică sau pentru protecția sănătății publice sau a mediului.

(79) Curtea de Justiție a afirmat în mod constant că statele membre își păstrează dreptul de a lua măsuri pentru a-i împiedica pe prestatori să profite în mod abuziv de principiile pieței interne. Abuzurile efectuate de prestatori ar trebui stabilite de la caz la caz.

(80) Este necesar să se garanteze că prestatorii au posibilitatea de a lua cu ei echipamentul care face parte integrantă din prestarea serviciului atunci când se deplasează în alt stat membru cu scopul de a presta servicii. Este important, în special, să se evite cazurile în care serviciile nu au putut fi prestate fără echipament sau situațiile în care prestatorii suportă costuri suplimentare, de exemplu prin închirierea sau achiziționarea de echipamente diferite de cele pe care le folosesc în mod obișnuit sau printr-o deviere semnificativă de la modalitatea obișnuită de desfășurare a activității.

(81) Conceptul de echipament nu include obiecte materiale care sunt furnizate clientului sau care devin parte dintr-un obiect material ca urmare a activității de servicii, cum ar fi materialele de construcții sau piese de schimb, sau obiecte care sunt consumate sau lăsate la fața locului în cursul prestării serviciului, de exemplu combustibili, explozivi, focuri de artificii, pesticide, otrăvuri sau medicamente.

(82) Dispozițiile prezentei directive nu ar trebui să împiedice aplicarea de către un stat membru a normelor cu privire la condițiile de angajare. Normele stabilite prin acte cu putere de lege și acte administrative ar trebui, în conformitate cu tratatul, să fie justificate prin motive legate de protecția lucrătorilor și ar trebui să fie nediscriminatorii, necesare și proporționale, astfel cum sunt interpretate de către Curtea de Justiție, și ar trebui să fie în conformitate cu alte acte legislative comunitare aplicabile.

(83) Este necesar să se garanteze că dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii nu poate fi eliminată decât în domeniile reglementate prin derogări. Derogările sunt necesare pentru a lua în considerare nivelul de integrare a pieței interne sau anumite

instrumente comunitare legate de servicii conform cărora un prestator respectă o altă lege decât cea a statului membru în care este stabilit. În afară de aceasta, în mod excepțional, măsurile luate împotriva unui anumit prestator ar trebui, de asemenea, să fie adoptate în cazuri individuale și în anumite condiții procedurale și de fond stricte. În plus, orice restricție a liberei circulații a serviciilor ar trebui permisă în mod excepțional, doar în cazul în care aceasta este în conformitate cu drepturile fundamentale care constituie parte integrantă a principiilor generale de drept înscrise în ordinea juridică comunitară.

(84) Derogarea de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii în ceea ce privește serviciile poștale ar trebui să vizeze atât activitățile rezervate prestatorului serviciului universal, cât și celelalte servicii poștale.

(85) Derogarea de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii în ceea ce privește recuperarea judiciară a creanțelor și referirea la un posibil viitor instrument de armonizare ar trebui să vizeze doar accesul la activitățile care constau, în special, în introducerea acțiunilor în instanțe judecătorești în vederea recuperării creanțelor, precum și exercitarea acestor activități.

(86) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze condițiile de muncă și de angajare care, în temeiul Directivei 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii [19] se aplică lucrătorilor detașați în vederea prestării unui serviciu pe teritoriul unui alt stat membru. În astfel de cazuri, Directiva 96/71/CE stipulează că prestatorii trebuie să respecte condițiile de angajare în anumite domenii enumerate, aplicabile în statul membru unde se prestează serviciul. Aceste condiții sunt: perioade maxime de lucru și perioade minime de odihnă, durata minimă a concediilor anuale remunerate, nivelul minim de salarizare, inclusiv pentru orele suplimentare, condițiile detașării lucrătorilor, în special protecția lucrătorilor detașați la întreprinderi cu încadrare în muncă temporară, sănătatea, siguranța și igiena muncii, măsuri de protecție în ceea ce privește condițiile de muncă și de angajare a femeilor însărcinate sau a femeilor care au născut de curând, a copiilor și a tinerilor, tratamentul egal pentru femei și bărbați, precum și alte dispoziții cu privire la nediscriminare. Acest lucru nu vizează doar condițiile de muncă și de angajare stabilite prin lege, ci și condițiile stabilite în convenții colective sau sentințe arbitrale care sunt în mod oficial sau de facto declarate aplicabile în sensul Directivei 96/71/CE. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să aplice condițiile de muncă și de angajare în ceea ce privește alte aspecte decât cele menționate la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 96/71/CE din motive de ordine publică.

(87) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze nici condițiile de muncă și de angajare în cazurile în care lucrătorul angajat în vederea prestării unui serviciu în afara frontierelor este recrutat în statul membru în care se prestează serviciul. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să afecteze dreptul statului membru în care se prestează serviciul de a determina dacă există o relație de muncă și de a stabili o distincție între lucrători care desfășoară o activitate independentă și salariați, inclusiv "falșii lucrători independenți". În această privință, caracteristica esențială a unei relații de muncă în sensul articolului 39 din tratat ar trebui să fie faptul că o persoană prestează, pentru o anumită perioadă de timp, servicii pentru o altă persoană și sub îndrumarea acesteia, în schimbul cărora primește o remunerație. Orice activitate pe care o persoană o întreprinde în afara unei relații de subordonare trebuie calificată ca activitate independentă în sensul articolelor 43 și 49 din tratat.

(88) Dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii nu ar trebui să se aplice în cazurile în care, în conformitate cu dreptul comunitar, o activitate este rezervată într-un stat membru pentru o anumită profesie, de exemplu cerințele care rezervă juriștilor prestarea de servicii de consiliere juridică.

(89) Derogarea de la dispoziția privind libertatea de a presta servicii în ceea ce privește înmatricularea vehiculelor luate în leasing într-un stat membru altul decât cel în care sunt folosite rezultă din jurisprudența Curții de Justiție care a recunoscut că un stat membru poate impune o astfel de obligație în conformitate cu condițiile proporționale în cazul vehiculelor utilizate pe teritoriul său. Această excludere nu include închirierile ocazionale sau temporare.

(90) Relațiile contractuale între prestator și client, precum și cele dintre angajator și salariat nu ar trebui să facă obiectul prezentei directive. Legislația aplicabilă în ceea ce privește obligațiile contractuale sau extracontractuale ale prestatorului ar trebui să fie determinate prin normele dreptului internațional privat.

(91) Este necesar ca statele membre să aibă posibilitatea, în mod excepțional și de la caz la caz, să ia măsuri care derogă de la dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii în ceea ce privește un prestator stabilit într-un alt stat membru din motive legate de siguranța serviciilor. Cu toate acestea, ar trebui să fie posibil să se ia astfel de măsuri doar în absența armonizării la nivel comunitar.

(92) Restricții cu privire la libera circulație a serviciilor contrare prezentei directive pot apărea nu numai din măsuri aplicate prestatorilor, ci și din cauza mai multor bariere în utilizarea serviciilor de către beneficiari, în special consumatori. Prezenta directivă menționează, cu titlu de exemplu, anumite tipuri de restricții aplicate unui beneficiar care dorește să utilizeze un serviciu oferit de un prestator stabilit într-un alt stat membru. Aceasta include și cazuri în care beneficiarii unui serviciu au obligația să obțină autorizație de la autoritățile competente sau să facă o declarație către acestea pentru a obține un serviciu de la un prestator stabilit într-un alt stat membru. Aceasta nu vizează regimurile de autorizare generală care se aplică, de asemenea, în cazul utilizării unui serviciu oferit de un prestator stabilit în același stat membru.

(93) Conceptul de ajutor financiar oferit pentru utilizarea unui anumit serviciu nu ar trebui să se aplice schemelor de ajutoare oferite de statele membre în special în domeniul social sau în sectorul cultural, care sunt reglementate prin norme comunitare cu privire la concurență, și nici ajutoarelor financiare generale care nu sunt legate de un anumit serviciu, de exemplu burse de studii sau împrumuturi pentru studenți.

(94) În conformitate cu normele din tratat cu privire la libera circulație a serviciilor, este interzisă discriminarea pe motiv de cetățenie sau naționalitate a beneficiarului sau pe motivul reședinței naționale sau locale. Această discriminare ar putea lua forma unei obligații impuse doar resortisanților unui alt stat membru de a furniza documente originale, copii certificate pentru conformitate, un certificat de cetățenie sau naționalitate sau traduceri oficiale ale documentelor pentru a beneficia de un serviciu sau de condiții și prețuri mai avantajoase. Cu toate acestea, interzicerea cerințelor discriminatorii nu ar trebui să împiedice rezervarea avantajelor, în special în ceea ce privește tarifele, pentru anumiți beneficiari, în cazul în care această rezervare se bazează pe criterii legitime și obiective.

(95) Principiul nediscriminării în cadrul pieței interne implică faptul că accesul unui beneficiar, în special al unui consumator, la un serviciu oferit publicului nu poate fi refuzat sau restricționat prin aplicarea unui criteriu inclus în condițiile generale puse la dispoziția publicului, referitor la cetățenia sau naționalitatea beneficiarului sau la locul de reședință al acestuia. Aceasta nu implică faptul că dispoziția, în aceste condiții generale, a unor tarife și condiții diferite pentru prestarea unui serviciu ar constitui o discriminare ilegală, în cazul în care aceste tarife, prețuri și condiții sunt justificate prin motive obiective care pot varia de la o țară la alta, cum ar fi costurile suplimentare care rezultă din distanță sau caracteristicile tehnice ale prestării serviciului, sau condițiile diferite ale pieței, cum ar fi o cerere mai mare sau mai redusă în funcție de sezon, diferitele perioade de vacanță în statele membre și prețurile practicate de către diferiți concurenți sau riscurile suplimentare

legate de reglementări diferite de cele din statul membru de stabilire. Aceasta nu implică nici faptul că neprestarea unui serviciu către un consumator din cauza lipsei drepturilor de proprietate intelectuală solicitate pe un anumit teritoriu ar constitui discriminare ilegală.

(96) Printre mijloacele prin care prestatorul poate face ușor accesibilă informația pe care este obligat să o furnizeze beneficiarului, este necesar să se prevadă adresa electronică, inclusiv cea a site-ului internet. În plus, obligația de a face accesibile anumite informații în documentele informative ale prestatorului care prezintă serviciile acestuia în detaliu nu ar trebui să cuprindă comunicările comerciale de natură generală, cum ar fi publicitatea, ci documente care conțin o descriere detaliată a serviciilor propuse, inclusiv documentele de pe site-ul internet.

(97) Este necesar ca prezenta directivă să prevadă anumite norme cu privire la înalta calitate a serviciilor, asigurând în special cerințe cu privire la informații și transparență. Aceste norme ar trebui să se aplice atât în cazul prestării serviciilor transfrontaliere între statele membre, cât și în cazul serviciilor prestate într-un stat membru de către un prestator stabilit în acel stat membru, fără a se impune sarcini care nu sunt necesare asupra IMM-urilor. Acestea nu ar trebui să împiedice în nici un fel statele membre să aplice, în conformitate cu prezenta directivă și cu alte acte legislative comunitare, cerințe calitative suplimentare sau diferite.

(98) Orice operator care prestează servicii care implică un risc direct și deosebit de sănătate, siguranță sau financiar pentru beneficiar sau o terță persoană, trebuie, în principiu, să aibă o asigurare corespunzătoare de răspundere profesională, sau o altă formă de garanție echivalentă sau comparabilă, ceea ce înseamnă, în special, că un astfel de operator ar trebui, în general, să aibă asigurare adecvată pentru serviciile prestate în unul sau mai multe state membre altele decât statul membru de stabilire.

(99) Asigurarea sau garanția ar trebui să fie corespunzătoare cu gradul de risc și cu natura acestuia. În consecință, ar fi necesar ca asigurarea prestatorului să aibă acoperire transfrontalieră doar dacă prestatorul respectiv oferă în mod efectiv servicii în alte state membre. Statele membre nu ar trebui să stabilească norme mai detaliate în ceea ce privește acoperirea asigurării și nici să fixeze, de exemplu, praguri minime pentru suma asigurată sau limite la excluderi de la acoperirea asigurării. Prestatorii și societățile de asigurări ar trebui să mențină flexibilitatea necesară în negocierea polițelor de asigurare adaptate în mod precis gradului de risc și naturii acestuia. În plus, nu este necesar să fie stabilită printr-o dispoziție legislativă o obligație de asigurare adecvată. Este suficient ca o obligație de asigurare să facă parte din normele privind deontologia stabilite de către ordinele profesionale. În cele din urmă, nu ar trebui să existe nici o obligație pentru societățile de asigurări de a acorda asigurări.

(100) Este necesar să se înlăture interdicțiile totale în ceea ce privește comunicările comerciale pentru profesiile reglementate, nu prin eliminarea interdicțiilor asupra conținutului unei comunicări comerciale, ci prin eliminarea acelor interdicții care, în general, interzic pentru o anumită profesie una sau mai multe forme de comunicare comercială, cum ar fi publicitatea prin unul sau mai multe mijloace de comunicare în masă. În ceea ce privește conținutul sau metodele comunicării comerciale, este necesar ca profesioniștii să fie încurajați să elaboreze coduri de conduită la nivel comunitar, în conformitate cu legislația comunitară.

(101) Este necesar și în interesul beneficiarilor, în special al consumatorilor, ca prestatorii să aibă posibilitatea să ofere servicii multidisciplinare și ca restricțiile în această privință să fie limitate la ceea ce este necesar pentru a asigura imparțialitatea, independența și integritatea profesiilor reglementate. Aceasta nu aduce atingere restricțiilor sau interdicțiilor în ceea ce privește desfășurarea unor activități specifice în scopul asigurării independenței în cazurile în care un stat membru încredințează unui prestator o anumită

sarcină, în special în domeniul dezvoltării urbane, și nu ar trebui să afecteze nici aplicarea normelor de concurență.

(102) Pentru a spori transparența și pentru a promova evaluări bazate pe criterii comparabile în ceea ce privește calitatea serviciilor oferite și prestate beneficiarilor, este important ca informația cu privire la semnificația etichetelor de calitate și a altor mărci distinctive legate de aceste servicii să fie ușor accesibilă. Această obligație cu privire la transparență este deosebit de importantă în domenii precum turismul, în special în industria hotelieră, în care utilizarea sistemelor de clasificare este foarte răspândită. În plus, este necesar să se examineze în ce măsură standardizarea europeană ar putea facilita compatibilitatea și calitatea serviciilor. Standardele Europene sunt elaborate de către organismele europene de standardizare, Comitetul European de Standardizare (CEN), Comitetul european pentru standardizare electrotehnică (Cenelec) și Institutul European de Standarde în Telecomunicații (ETSI). După caz, Comisia, în conformitate cu procedurile prevăzute de Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice [20] și a unor norme cu privire la serviciile societății informaționale, poate da un mandat pentru elaborarea unor standarde specifice europene.

(103) Pentru a rezolva potențialele probleme legate de respectarea hotărârilor judecătorești, este necesar să se prevadă ca statele membre să recunoască garanțiile echivalente depuse la instituții sau organisme, cum ar fi băncile, societățile de asigurări sau prestatori de alte servicii financiare stabiliți într-un alt stat membru.

(104) Dezvoltarea unei rețele a autorităților de protecție a consumatorilor din statele membre, care face obiectul Regulamentului (CE) nr. 2006/2004, completează cooperarea prevăzută de prezenta directivă. Aplicarea legislației cu privire la protecția consumatorilor în situații transfrontaliere, în special în ceea ce privește noile practici de marketing și vânzări, precum și nevoia de a elimina anumite obstacole specifice în calea cooperării în acest domeniu, necesită un grad mai mare de cooperare între statele membre. În special este necesar ca în acest sector să se garanteze că statele membre impun încetarea practicilor ilegale de către operatori pe teritoriile lor care vizează consumatori dintr-un alt stat membru.

(105) Cooperarea administrativă este esențială pentru funcționarea corectă a pieței interne a serviciilor. Lipsa de cooperare între statele membre duce la proliferarea normelor aplicabile prestatorilor sau dublarea controalelor pentru activitățile transfrontaliere și poate fi, de asemenea, folosită de către agenți economici incorecți în scopul evitării controlului sau pentru a eluda dispozițiile naționale aplicabile serviciilor. În consecință, este necesar să se prevadă obligații clare și constrângătoare din punct de vedere juridic pentru ca statele membre să coopereze în mod eficient.

(106) În sensul capitolului cu privire la cooperarea administrativă, "controlul" ar trebui să cuprindă activități precum supravegherea și stabilirea faptelor, rezolvarea problemelor, punerea în executare și aplicarea sancțiunilor, precum și activitățile ulterioare care decurg din acestea.

(107) În împrejurări normale, asistența reciprocă ar trebui să aibă loc direct între autoritățile competente. Punctelor de contact desemnate de către statele membre ar trebui să li se solicite să faciliteze acest proces doar în cazul în care se întâlnesc dificultăți, de exemplu în cazul în care se solicită asistență pentru identificarea autorității competente în cauză.

(108) Anumite obligații de asistență reciprocă ar trebui să se aplice în toate aspectele reglementate de prezenta directivă, inclusiv cele referitoare la cazurile în care un prestator se stabilește într-un alt stat membru. Alte obligații de asistență reciprocă ar trebui aplicate doar în cazul prestării de servicii transfrontaliere, în care se aplică dispoziția privind

libertatea de a presta servicii. O altă serie de obligații ar trebui să se aplice în toate cazurile de prestări de servicii transfrontaliere, inclusiv în sectoarele nereglementate prin dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii. Prestarea de servicii transfrontaliere ar trebui să includă cazuri în care serviciile sunt prestate la distanță și în care beneficiarul se deplasează în statul membru de stabilire al prestatorului pentru a beneficia de servicii.

(109) În cazurile în care un prestator se mută temporar într-un stat membru altul decât statul membru de stabilire, sunt necesare dispoziții cu privire la asistența reciprocă între cele două state membre, în așa fel încât primul să poată efectua controale, inspecții și anchete la cererea statului membru de stabilire sau să efectueze astfel de controale din proprie inițiativă în cazul în care acestea sunt doar constatări factuale.

(110) Nu ar trebui să fie posibil ca statele membre să eludeze normele stabilite de prezenta directivă, inclusiv dispoziția cu privire la libertatea de a presta servicii prin efectuarea unor controale, inspecții și investigații discriminatorii și disproporționate.

(111) Dispozițiile prezentei directive cu privire la schimbul de informații referitoare la buna reputație a prestatorilor nu ar trebui să împiedice inițiativele în domeniul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, în special în ceea ce privește schimbul de informații între autoritățile responsabile de aplicarea legii din statele membre și în ceea ce privește cazierul judiciar.

(112) Cooperarea între statele membre necesită un sistem computerizat de informații operațional pentru ca autoritățile competente să poată identifica cu ușurință interlocutorii din alte state membre și să comunice într-o manieră eficientă.

(113) Este necesar să se prevadă ca statele membre, în cooperare cu Comisia, să încurajeze părțile interesate să elaboreze coduri de conduită la nivel comunitar cu scopul, în special, de a promova calitatea serviciilor și luând în considerare specificul fiecărei profesii. Aceste coduri de conduită ar trebui să respecte dreptul Comunitar, în special dreptul concurenței. Acestea ar trebui să fie compatibile cu normele deontologice profesionale care sunt obligatorii din punct de vedere juridic în statele membre.

(114) Statele membre ar trebui să încurajeze elaborarea unor coduri de conduită la nivel comunitar, în special de către ordinele, organismele și asociațiile profesionale. Aceste coduri de conduită ar trebui să includă, în funcție de specificul fiecărei profesii, norme pentru comunicările comerciale referitoare la profesiile reglementate, precum și norme de deontologie profesională ale profesiilor reglementate care au ca scop, în special, asigurarea independenței, imparțialității și a păstrării secretului profesional. În plus, condițiile de exercitare a activităților agenților imobiliari ar trebui incluse în astfel de coduri de conduită. Statele membre ar trebui să ia măsuri adiacente pentru a încuraja ordinele, organismele și asociațiile profesionale să pună în practică la nivel național codurile de conduită adoptate la nivel comunitar.

(115) Codurile de conduită la nivel comunitar sunt adoptate pentru a stabili norme minime de conduită și completează cerințele juridice ale statelor membre. Acestea nu împiedică statele membre, în conformitate cu legislația comunitară, să ia măsuri legislative mai stricte, și nu împiedică ordinele profesionale naționale să ofere o mai mare protecție în codurile lor de conduită naționale.

(116) Deoarece obiectivele prezentei directive și anume, eliminarea barierelor în calea libertății de stabilire a prestatorilor în statele membre și în calea libertății de a presta servicii între statele membre nu pot fi îndeplinite în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, din cauza dimensiunilor acțiunii, pot fi mai bine realizate la nivel comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

(117) Dispozițiile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei [21].

(118) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare [22], statele membre sunt încurajate să elaboreze pentru ele și în interesul Comunității tabele care ilustrează, în măsura în care este posibil, corespondența dintre directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

(1) Prezenta directivă stabilește dispoziții generale pentru facilitarea exercitării libertății de stabilire pentru prestatorii de servicii și a liberei circulații a serviciilor, menținând totodată un nivel ridicat al calității serviciilor.

(2) Prezenta directivă nu are ca obiect liberalizarea serviciilor de interes economic general, rezervate organismelor publice sau private, și nici privatizarea organismelor publice prestatoare de servicii.

(3) Prezenta directivă nu are ca obiect eliminarea monopolurilor care prestează servicii și nici ajutoarele acordate de statele membre în baza normelor comunitare în materie de concurență.

Prezenta directivă nu afectează libertatea statelor membre de a defini, în conformitate cu legislația comunitară, ceea ce consideră servicii de interes economic general, felul în care ar trebui să fie aceste servicii organizate și finanțate în conformitate cu normele referitoare la ajutoarele de stat sau obligațiile specifice pe care trebuie să îndeplinească acestea.

(4) Prezenta directivă nu afectează măsurile luate la nivel comunitar sau național în conformitate cu dreptul comunitar în scopul protejării sau promovării diversității culturale sau lingvistice sau a pluralismului mijloacelor de comunicare în masă.

(5) Prezenta directivă nu afectează normele de drept penal ale statelor membre. Cu toate acestea, statele membre nu pot restricționa libertatea de a presta servicii prin aplicarea unor dispoziții de drept penal care reglementează sau afectează în mod specific accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia eludând normele prevăzute de prezenta directivă.

(6) Prezenta directivă nu afectează legislația muncii, adică nici una dintre dispozițiile legale sau contractuale cu privire la condițiile de angajare, condițiile de muncă, inclusiv sănătatea și siguranța la locul de muncă și relațiile dintre angajatori și lucrători pe care statele membre le aplică în conformitate cu legislația națională, respectând legislația comunitară. Prezenta directivă nu afectează nici legislația în materie de securitate socială a statelor membre.

(7) Prezenta directivă nu afectează exercitarea drepturilor fundamentale astfel cum sunt recunoscute în statele membre și în legislația comunitară. Aceasta nu afectează nici dreptul de a negocia, de a încheia și de a pune în aplicare convenții colective și de a desfășura acțiuni sindicale în conformitate cu legislațiile și practicile naționale respectând legislația comunitară.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică serviciilor furnizate de prestatori stabiliți într-un stat membru.
- (2) Prezenta directivă nu se aplică pentru următoarele activități:
- (a) servicii neeconomice de interes general;
 - (b) servicii financiare, cum ar fi serviciile bancare, de credit, asigurări și reasigurări, pensii ocupaționale și personale, valori mobiliare, fonduri de investiții, plăți și consultanță pentru investiții, inclusiv serviciile menționate în anexa I la Directiva 2006/48/CE;
 - (c) serviciile și rețelele de comunicații electronice, precum și resursele și serviciile asociate, în ceea ce privește domeniile reglementate de Directivele 2002/19/CE, 2002/20/CE, 2002/21/CE, 2002/22/CE și 2002/58/CE;
 - (d) serviciile în domeniul transportului, inclusiv serviciile portuare care intră în domeniul de aplicare a titlului V din tratat;
 - (e) serviciile agenților de ocupare temporară a forței de muncă;
 - (f) servicii de îngrijire a sănătății, fie că sunt sau nu asigurate în cadrul unor unități de îngrijire a sănătății și indiferent de modul în care sunt organizate și finanțate la nivel național sau dacă sunt de natură publică sau privată;
 - (g) servicii audiovizuale, inclusiv serviciile cinematografice, indiferent de modul lor de producție, distribuție și transmisie, precum și serviciile de radiodifuziune;
 - (h) activitățile de jocuri de noroc care presupun pariuri cu o miză cu valoare pecuniară în jocuri de noroc, inclusiv loterie, jocuri de cazinou și tranzacții referitoare la pariuri;
 - (i) activități care sunt asociate exercitării autorității publice astfel cum se stabilește la articolul 45 din tratat;
 - (j) servicii sociale cu privire la locuințele sociale, servicii privind îngrijirea copiilor și ajutorul acordat familiilor sau persoanelor aflate în nevoie în mod permanent sau temporar, care sunt prestate de către stat, de către prestatori mandatați de stat sau de organizații de caritate recunoscute de stat;
 - (k) servicii de securitate privată;
 - (l) servicii prestate de notari și executori judecătorești numiți de autoritățile publice.
- (3) Prezenta directivă nu se aplică în domeniul impozitării.

Articolul 3

Relația cu alte dispoziții ale dreptului comunitar

(1) În cazul în care dispozițiile prezentei directive sunt în conflict cu o dispoziție a unui alt act comunitar care reglementează aspecte specifice ale accesului la o activitate de servicii sau la exercitarea acesteia în sectoare specifice sau pentru profesii specifice, dispoziția celui alt act comunitar prevalează și se aplică acestor sectoare sau profesii specifice. Acestea includ:

- (a) Directiva 96/71/CE;
 - (b) Regulamentul (CEE) nr. 1408/71;
 - (c) Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune [23];
 - (d) Directiva 2005/36/CE.
- (2) Prezenta directivă nu vizează norme ale dreptului internațional privat, în special norme care reglementează legislația aplicabilă obligațiilor contractuale și extracontractuale, inclusiv cele care garantează consumatorilor protecția oferită acestora prin normele de

protecție a consumatorilor din legislația cu privire la consumatori în vigoare în statul lor membru.

(3) Statele membre aplică dispozițiile prezentei directive în conformitate cu normele din tratat cu privire la dreptul de stabilire și la libera circulație a serviciilor.

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. "serviciu" înseamnă orice activitate economică independentă, prestată în mod obișnuit în schimbul unei remunerații, menționată la articolul 50 din tratat;
2. "prestator" înseamnă orice persoană fizică resortisant al unui stat membru sau orice persoană juridică menționată la articolul 48 din tratat, stabilită într-un stat membru care oferă sau prestează un serviciu;
3. "beneficiar" înseamnă orice persoană fizică resortisant a unui stat membru sau care beneficiază de drepturi care îi sunt conferite prin acte comunitare, sau orice persoană juridică menționată la articolul 48 din tratat, stabilită într-un stat membru, care, în scopuri profesionale sau non-profesionale utilizează sau dorește să utilizeze un serviciu;
4. "stat membru de stabilire" înseamnă statul membru pe al cărui teritoriu este stabilit prestatorul serviciului în cauză;
5. "stabilire" înseamnă exercitarea efectivă de către prestator a unei activități economice prevăzute la articolul 43 din tratat, pentru o perioadă nedeterminată și cu ajutorul unei infrastructuri stabile de unde activitatea de prestare de servicii este asigurată în mod efectiv;
6. "regim de autorizare" înseamnă orice procedură care obligă prestatorul sau beneficiarul să facă demersuri pe lângă autoritatea competentă în scopul obținerii unei decizii formale sau a unei decizii implicite referitoare la accesul la o activitate de servicii sau la exercitarea acesteia;
7. "cerință" înseamnă orice obligație, interdicție, condiție sau limită prevăzută în actele cu putere de lege sau actele administrative ale statelor membre sau care rezultă din jurisprudență, practici administrative, normele ordinelor profesionale sau normele colective ale asociațiilor profesionale sau ale altor organizații profesionale adoptate în exercitarea autonomiei lor juridice; normele stabilite prin convenții colective negociate de către partenerii sociali nu sunt în sine considerate cerințe în sensul prezentei directive;
8. "motive imperative de interes general" înseamnă motive astfel recunoscute în jurisprudența Curții de Justiție, inclusiv următoarele motive: ordinea publică; siguranța publică; sănătate publică; păstrarea echilibrului financiar al sistemului de securitate socială; protecția consumatorilor, beneficiarilor serviciilor și a lucrătorilor; loialitatea tranzacțiilor comerciale; combaterea fraudei; protecția mediului și a mediului urban; sănătatea animalelor; proprietatea intelectuală; conservarea patrimoniului național istoric și artistic; obiective de politică socială și de politică culturală;
9. "autoritate competentă" înseamnă orice organism sau autoritate dintr-un stat membru cu rol de control sau de reglementare în ceea ce privește activitățile de servicii, în special autoritățile administrative, incluzând instanțele judecătorești acționând în această calitate, ordinele profesionale și asociațiile profesionale sau alte organisme profesionale care, în exercitarea autonomiei lor juridice, reglementează în mod colectiv accesul la activitățile de servicii sau exercitarea acestora;
10. "stat membru în care se prestează serviciul" înseamnă statul membru în care serviciul este oferit de către un prestator stabilit într-un alt stat membru;

11. "profesie reglementată" înseamnă orice activitate profesională sau ansamblu de activități profesionale, astfel cum se menționează la articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2005/36/CE;

12. "comunicare comercială" înseamnă orice formă de comunicare făcută în scopul promovării directe sau indirecte a bunurilor, serviciilor sau imaginii unei întreprinderi, organizații sau persoane implicate într-o activitate comercială, industrială sau meșteșugărească sau care practică o profesie reglementată. Nu constituie în sine comunicări comerciale următoarele:

(a) informațiile care facilitează accesul direct la activitatea întreprinderii, organizației sau persoanei, incluzând, în special, un nume de domeniu sau o adresă electronică;

(b) comunicări legate de bunuri, servicii sau imaginea întreprinderii, organizației sau persoanei compilate într-o manieră independentă, în special atunci când sunt prestate fără a se urmări un scop financiar.

CAPITOLUL II

SIMPLIFICARE ADMINISTRATIVĂ

Articolul 5

Simplificarea procedurilor

(1) Statele membre examinează procedurile și formalitățile aplicabile accesului la o activitate de servicii și exercitării acesteia. În cazul în care procedurile și formalitățile examinate în temeiul prezentului alineat nu sunt suficient de simple, statele membre le simplifică.

(2) Comisia poate să stabilească formulare armonizate la nivel comunitar în conformitate cu procedura menționată la articolul 40 alineatul (2). Aceste formulare sunt echivalente cu certificatele, atestările și orice alte documente solicitate unui prestator.

(3) În cazul în care statele membre solicită ca prestatorul sau beneficiarul să prezinte un certificat, o atestare sau un alt document pentru a dovedi că o cerință a fost îndeplinită, acestea acceptă orice document dintr-un alt stat membru întocmit într-un scop echivalent sau din care reiese clar că cerința respectivă este îndeplinită. Acestea nu pot solicita un document de la un alt stat membru în original, în copie certificată pentru conformitate sau traducere certificată, cu excepția cazurilor prevăzute de alte instrumente comunitare sau în cazul în care o astfel de cerință este justificată printr-un motiv imperativ de interes general, inclusiv ordinea și siguranța publică.

Primul paragraf nu afectează dreptul statelor membre de a solicita traduceri necertificate ale unor documente în una dintre limbile lor oficiale.

(4) Alineatul (3) nu se aplică documentelor menționate la articolul 7 alineatul (2) și la articolul 50 din Directiva 2005/36/CE, la articolul 45 alineatul (3) și la articolele 46, 49 și 50 din Directiva 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii [24], la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 98/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 de facilitare a exercitării cu caracter permanent a profesiei de avocat într-un stat membru, altul decât cel în care s-a obținut calificarea [25], în prima Directivă 68/151/CEE a Consiliului din 9 martie 1968 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, înțelesul articolului 58 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociațiilor sau terților [26], sau în a unsprezecea Directivă 89/666/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind publicitatea sucursalelor înființate într-un stat membru de anumite forme de societăți comerciale care intră sub incidența legislației unui alt stat [27].

Articolul 6

Ghișee unice

(1) Statele membre se asigură că este posibil ca prestatorii să îndeplinească, prin intermediul ghișeelor unice, următoarele proceduri și formalități:

(a) toate procedurile și formalitățile necesare pentru accesul la activitățile de servicii ale acestuia, în special toate declarațiile, notificările sau cererile necesare pentru obținerea autorizării de la autoritățile competente, inclusiv cererile de înscriere într-un registru, într-un rol sau într-o bază de date sau într-un ordin sau într-o asociație profesională;

(b) orice cereri de autorizare necesare pentru exercitarea activităților de servicii.

(2) Stabilirea ghișeelor unice nu aduce atingere repartizării funcțiilor și competențelor între autorități în cadrul sistemelor naționale.

Articolul 7

Dreptul la informare

(1) Statele membre se asigură că următoarele informații sunt ușor accesibile prestatorilor și beneficiarilor prin intermediul ghișeelor unice:

(a) cerințele aplicabile prestatorilor stabiliți pe teritoriul lor, în special acele cerințe cu privire la procedurile și formalitățile care trebuie îndeplinite pentru a avea acces la activitățile de servicii și pentru a le exercita;

(b) coordonatele autorităților competente, necesare în vederea contactării directe a acestora, inclusiv coordonatele autorităților responsabile în materie de exercitare a activităților de servicii;

(c) mijloacele și condițiile de acces la registrele și bazele de date publice cu privire la prestatori și servicii;

(d) căile de atac care sunt în general disponibile în cazul unui litigiu între autoritățile competente și prestator sau beneficiar, sau între un prestator și un beneficiar, sau între prestatori;

(e) coordonatele asociațiilor și organizațiilor, altele decât autoritățile competente, de la care prestatorii sau beneficiarii pot obține asistență practică.

(2) Statele membre garantează prestatorilor și beneficiarilor posibilitatea de a primi, la cerere, asistență din partea autorităților competente constând în informații asupra modului în care sunt în general interpretate și aplicate cerințele menționate la alineatul (1) litera

(a). După caz, această consiliere include un ghid simplu explicativ. Informațiile se furnizează într-un limbaj clar și inteligibil.

(3) Statele membre se asigură că informațiile și asistența menționate la alineatele (1) și (2) sunt furnizate într-o manieră clară și neambiguă, că sunt ușor accesibile de la distanță prin mijloace electronice și că sunt actualizate.

(4) Statele membre se asigură că ghișeele unice și autoritățile competente răspund în cel mai scurt timp oricărei cereri de informații sau asistență menționate la alineatele (1) și (2) și, în cazurile în care cererea este eronată sau nefondată, informează solicitantul în consecință în cel mai scurt termen.

(5) Statele membre și Comisia iau măsuri adiacente pentru a încuraja ghișeele unice să facă astfel încât informațiile prevăzute la prezentul articol să fie disponibile în alte limbi comunitare. Această dispoziție nu aduce atingere legislației statelor membre cu privire la utilizarea limbilor.

(6) Obligația autorităților competente de a asista prestatorii și beneficiarii nu impune acestor autorități să furnizeze consiliere juridică în cazuri individuale, ci vizează doar informații generale asupra modului în care cerințele sunt, în mod obișnuit, interpretate sau aplicate.

Articolul 8

Proceduri prin mijloace electronice

(1) Statele membre se asigură că toate procedurile și formalitățile cu privire la accesul la o activitate de servicii pot fi îndeplinite cu ușurință, de la distanță și prin mijloace electronice, prin intermediul ghișeului unic competent și al autorităților competente.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul controlului spațiilor unde se prestează serviciul sau a echipamentului utilizat de către prestator sau în cazul examinării fizice a capacității sau a integrității personale a prestatorului sau a personalului său responsabil.

(3) Comisia, în conformitate cu procedura menționată la articolul 40 alineatul (2), adoptă normele de aplicare a alineatului (1) al prezentului articol cu scopul de a facilita interoperabilitatea sistemelor de informații și utilizarea procedurilor prin mijloace electronice între statele membre, luând în considerare standardele comune elaborate la nivel comunitar.

CAPITOLUL III

LIBERTATE DE STABILIRE PENTRU PRESTATORI

SECȚIUNEA 1

Autorizații

Articolul 9

Regimuri de autorizare

(1) Statele membre nu impun ca accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia să se supună unui regim de autorizare decât în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) regimul de autorizare nu este discriminatoriu în ceea ce îl privește pe prestatorul în cauză;

(b) nevoia de un regim de autorizare se justifică printr-un motiv imperativ de interes general;

(c) obiectivul urmărit nu poate fi atins printr-o măsură mai puțin restrictivă, în special din cauză că un control a posteriori ar avea loc prea târziu pentru a fi în mod real eficient.

(2) În raportul menționat la articolul 39 alineatul (1), statele membre indică regimurile lor de autorizare și motivează compatibilitatea acestora cu alineatul (1) al prezentului articol.

(3) Prezenta secțiune nu se aplică aspectelor regimurilor de autorizare care sunt reglementate direct sau indirect prin alte instrumente comunitare.

Articolul 10

Condiții de acordare a autorizației

(1) Regimurile de autorizare au la bază criterii care îngrădesc exercitarea competenței de apreciere a autorităților competente, pentru ca aceasta să nu fie utilizată într-o manieră arbitrară.

(2) Criteriile menționate la alineatul (1) sunt:

(a) nediscriminatorii;

(b) justificate printr-un motiv imperativ de interes general;

(c) proporționale cu acel obiectiv de interes general;

(d) clare și lipsite de ambiguități;

(e) obiective;

(f) făcute publice în prealabil;

(g) transparente și accesibile.

(3) Condițiile de acordare a autorizației pentru o nouă stabilire nu trebuie să se suprapună cu cerințele și controalele echivalente sau comparabile în esență în ceea ce privește scopul

lor, la care prestatorul este supus deja într-un alt stat membru sau în același stat membru. Punctele de legătură menționate la articolul 28 alineatul (2) și prestatorul sprijină autoritatea competentă prin furnizarea oricăror informații necesare cu privire la aceste cerințe.

(4) Autorizația trebuie să permită prestatorului accesul la activitatea de servicii sau exercitarea acelei activități pe teritoriul național, inclusiv prin înființarea de agenții, filiale, sucursale, birouri, cu excepția cazului în care o autorizație individuală acordată fiecărei stabiliri sau o limitare a autorizației la o anumită parte a teritoriului este justificată printr-un motiv imperativ de interes general.

(5) Autorizația se acordă de îndată ce se stabilește, în urma unei examinări corespunzătoare, că au fost îndeplinite condițiile de autorizare.

(6) Cu excepția cazului acordării unei autorizații, orice decizie a autorităților competente, inclusiv refuzul sau retragerea unei autorizații, trebuie să fie motivată corespunzător și să poată face obiectul unei căi de atac în instanțele judecătorești sau alte instanțe de atac.

(7) Prezentul articol nu aduce atingere repartizării competențelor la nivel local sau regional ale autorităților din statele membre care acordă autorizații.

Articolul 11

Durata autorizației

(1) O autorizație nu este acordată unui prestator pe o durată limitată, cu excepția cazurilor următoare:

(a) autorizația se reînnoiește automat sau se supune doar îndeplinirii continue a cerințelor;

(b) numărul autorizațiilor disponibile este limitat dintr-un motiv imperativ de interes public sau

(c) o durată limitată de autorizare poate fi justificată printr-un motiv imperativ de interes general.

(2) Alineatul (1) nu vizează termenul maxim în care prestatorul trebuie să își înceapă efectiv activitatea după obținerea autorizației.

(3) Statele membre solicită unui prestator să informeze ghișeul unic competent prevăzut la articolul 6 cu privire la următoarele schimbări:

(a) constituirea de filiale ale căror activități intră în domeniul de aplicare a regimului de autorizare;

(b) schimbări ale situației acestuia, în urma cărora condițiile de acordare a autorizației nu mai sunt îndeplinite.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere posibilității statelor membre de a retrage autorizațiile atunci când condițiile de autorizare nu mai sunt îndeplinite.

Articolul 12

Selecția dintre mai mulți candidați

(1) În cazul în care numărul autorizațiilor disponibile pentru o anumită activitate este limitat din cauza cantității reduse de resurse naturale sau din cauza capacității tehnice reduse, statele membre aplică o procedură de selecție potențialilor candidați care oferă garanții depline în ceea ce privește imparțialitatea și transparența, incluzând, în special, o publicitate adecvată a deschiderii, desfășurării și încheierii procedurii.

(2) În cazurile menționate la alineatul (1), autorizația se acordă pentru o durată limitată corespunzătoare și nu poate fi reînnoită automat și nici nu poate oferi alte avantaje prestatorului a cărui autorizație a expirat sau oricărei persoane care are o relație deosebită cu prestatorul în cauză.

(3) Sub rezerva alineatului (1) și a articolelor 9 și 10, statele membre pot ține cont, atunci când se stabilesc normele pentru procedura de selecție, de considerente de sănătate publică, de obiective de politică socială, de sănătatea și siguranța angajaților sau a lucrătorilor care desfășoară o activitate independentă, de protecția mediului, de protejarea patrimoniului cultural și de alte motive imperative de interes public, în conformitate cu legislația comunitară.

Articolul 13

Proceduri de autorizare

(1) Procedurile de autorizare și formalitățile trebuie să fie clare, să fie făcute publice în avans și să ofere solicitanților garanția că cererea lor va fi tratată în mod obiectiv și imparțial.

(2) Procedurile și formalitățile de autorizare nu trebuie să fie disuasive și nici să complice sau să întârzie în mod inutil prestarea serviciului. Acestea trebuie să fie ușor accesibile și orice taxe care pot decurge pentru solicitanți din cererea lor trebuie să fie rezonabile și proporționale cu costul procedurilor de autorizare în cauză și să nu depășească costul procedurilor.

(3) Procedurile și formalitățile de autorizare trebuie să ofere solicitanților garanția că cererea lor va fi prelucrată în cel mai scurt termen și, în orice caz, într-un termen rezonabil fixat și făcut public în avans. Termenul se calculează începând din momentul în care toate documentele au fost furnizate. Atunci când acest lucru este justificat prin complexitatea problemei, termenul poate fi prelungit o singură dată de către autoritatea competentă, pentru o durată limitată. Prolungirea termenului, precum și durata acestei prelungiri trebuie motivată în mod corespunzător și notificată solicitantului înainte de expirarea termenului inițial.

(4) În lipsa unui răspuns în termenul stabilit sau în termenul prelungit în conformitate cu alineatul (3) autorizația se consideră acordată. Cu toate acestea, se poate stabili un regim diferit în cazul în care acest lucru se justifică prin motive imperative de interes general, inclusiv un interes legitim al unei terțe părți.

(5) Toate cererile de autorizare fac obiectul unei confirmări de primire în cel mai scurt termen. Confirmarea de primire trebuie să precizeze următoarele:

(a) termenul menționat la alineatul (3);

(b) căile de atac disponibile;

(c) după caz, mențiunea că, în lipsa unui răspuns în termenul specificat, autorizația se consideră acordată.

(6) În cazul unei cereri incomplete, solicitantul este informat în cel mai scurt termen cu privire la necesitatea de a transmite documentele suplimentare, precum și cu privire la posibilele consecințe asupra termenului menționat la alineatul (3).

(7) În cazul în care o cerere este respinsă deoarece nu corespunde procedurilor și formalităților solicitate, solicitantul este informat cu privire la respingere în cel mai scurt termen.

SECȚIUNEA 2

Cerințe interzise sau supuse evaluării

Articolul 14

Cerințe interzise

Statele membre nu condiționează accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia pe teritoriul lor de oricare din următoarele cerințe:

1. cerințe discriminatorii bazate direct sau indirect pe cetățenie, sau, în cazul societăților, pe situarea sediului social, incluzând, în special:

- (a) cerința de cetățenie pentru prestator, personalul acestuia, persoanele care dețin capital social sau membrii organelor de administrare sau de supraveghere ale prestatorului;
- (b) cerința ca prestatorul, personalul acestuia, persoanele care dețin capital social sau membrii organelor de administrare sau de supraveghere ale prestatorului să aibă reședința pe teritoriul respectiv;
2. interdicția de a fi stabilit în mai mult de un stat membru sau de a fi înscris în registre sau în ordine sau asociații profesionale din mai mult de un stat membru;
3. restricții la libertatea unui prestator de a alege între a se stabili cu titlu principal sau secundar, în special obligația prestatorului de a se stabili cu titlu principal pe teritoriul acestora, sau restricții la libertatea de a alege între stabilirea sub formă de agenție, de sucursală sau de filială;
4. condiții de reciprocitate cu statul membru în care prestatorul este deja stabilit, cu excepția condițiilor de reciprocitate prevăzute de instrumentele comunitare în ceea ce privește energia;
5. aplicarea de la caz la caz a unui test economic care constă în supunerea acordării autorizației dovezii existenței unei nevoi economice sau a unei cereri a pieței, unei evaluări a efectelor economice potențiale sau curente a activității, sau unei evaluări a adecvării activității în raport cu obiectivele planificării economice stabilite de autoritățile competente; această interdicție nu se referă la cerințele de planificare care nu vizează obiective economice, ci țin de motive imperative de interes general;
6. intervenția directă sau indirectă a operatorilor concurenți, inclusiv în cadrul organismelor consultative, în acordarea autorizațiilor sau în adoptarea altor decizii ale autorităților competente, cu excepția ordinelor și asociațiilor profesionale sau a altor organizații în calitate de autoritate competentă; această interdicție nu vizează consultarea organizațiilor precum camere de comerț sau parteneri sociali în alte aspecte decât cererile individuale de autorizare, sau o consultare a publicului larg;
7. obligația de a constitui sau participa la o garanție financiară sau de a încheia o asigurare la un prestator sau organism stabilit pe teritoriul lor. Aceasta nu aduce atingere posibilității statelor membre de a solicita asigurare sau garanții financiare în sine și nici cerințele referitoare la participarea la un fond colectiv de compensare, de exemplu pentru membrii ordinelor sau organizațiilor profesionale;
8. obligația de a fi înscris în prealabil, pentru o anumită perioadă, în registrele ținute pe teritoriul acestora sau de a fi exercitat în prealabil acea activitate pentru o anumită perioadă pe teritoriul acestora.

Articolul 15

Cerințe care trebuie evaluate

- (1) Statele membre examinează dacă în cadrul sistemului lor juridic se impune oricare dintre cerințele menționate la alineatul (2) și se asigură că oricare astfel de cerințe sunt compatibile cu condițiile stabilite la alineatul (3). Statele membre își adaptează actele cu putere de lege și actele administrative în așa fel încât acestea să fie compatibile cu aceste condiții.
- (2) Statele membre examinează dacă sistemul lor juridic condiționează accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia de oricare dintre următoarele cerințe nediscriminatorii:
- (a) restricții cantitative sau teritoriale, în special sub forma limitărilor stabilite în funcție de populație sau a unei distanțe geografice minime între prestatori;
- (b) obligația unui prestator de a adopta o formă juridică specifică;
- (c) cerințe referitoare la deținerea capitalului unei societăți;

(d) altele cerințe decât cele care privesc domenii reglementate de Directiva 2005/36/CE sau prevăzute în alte instrumente comunitare, care rezervă accesul la activitatea de servicii în cauză pentru anumiți prestatori în temeiul specificului activității;

(e) interdicția de a avea mai mult de un loc de stabilire pe teritoriul aceluiași stat;

(f) cerințe care stabilesc un număr minim de salariați;

(g) tarife obligatorii minime și/sau maxime pe care trebuie să le respecte prestatorul;

(h) obligația prestatorului de a oferi alte servicii specifice împreună cu serviciul său.

(3) Statele membre verifică dacă cerințele menționate la alineatul (2) îndeplinesc următoarele condiții:

(a) nediscriminare: cerințele nu trebuie să fie direct sau indirect discriminatorii în funcție de cetățenie sau naționalitate sau, în ceea ce privește societățile, în funcție de situarea sediului social;

(b) necesitate: cerințele trebuie să fie justificate printr-un motiv imperativ de interes general;

(c) proporționalitate: cerințele trebuie să fie adecvate pentru a garanta îndeplinirea obiectivului urmărit; acestea nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit și nu trebuie să fie posibilă înlocuirea acestor cerințe cu alte măsuri mai puțin restrictive care permit atingerea aceluiași rezultat.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) se aplică legislației în domeniul serviciilor de interes economic general doar în măsura în care aplicarea acestor alineate nu împiedică, în drept sau în fapt, îndeplinirea misiunii speciale care le-a fost încredințată.

(5) În raportul de evaluare reciprocă prevăzut la articolul 39 alineatul (1), statele membre menționează următoarele:

(a) cerințele pe care intenționează să le mențină și motivele pentru care acestea consideră că sunt conforme cu condițiile stabilite la alineatul (3);

(b) cerințele care au fost eliminate sau simplificate.

(6) Începând cu 28 decembrie 2006, statele membre nu introduc nici o cerință nouă de tipul celor menționate la alineatul (2), cu excepția cazului în care cerința respectivă îndeplinește condițiile stabilite la alineatul (3).

(7) Comisiei îi sunt notificate de statele membre orice noi acte cu putere de lege și acte administrative care stabilesc cerințe dintre cele menționate la alineatul (6), împreună cu motivele legate de acele cerințe. Comisia comunică dispozițiile în cauză celorlalte state membre. Notificarea nu împiedică statele membre să adopte dispozițiile în cauză.

În termen de 3 luni de la primirea notificării, Comisia examinează compatibilitatea noilor dispoziții cu legislația comunitară și, după caz, adoptă o decizie prin care solicită statului membru în cauză să renunțe la adoptarea acestora sau să le elimine.

Notificarea unui proiect legislativ național în concordanță cu Directiva 98/34/CE îndeplinește obligația de notificare prevăzută de prezenta directivă.

CAPITOLUL IV

LIBERA CIRCULAȚIE A SERVICIILOR

SECȚIUNEA 1

Libertatea de a presta servicii și derogările aferente

Articolul 16

Libertatea de a presta servicii

(1) Statele membre respectă dreptul prestatorilor de a furniza servicii într-un stat membru altul decât cel în care sunt stabiliți.

Statele membre în care este prestat serviciul asigură accesul liber la o activitate de servicii și libera exercitare a acestora pe teritoriul lor.

Statele membre nu pot condiționa accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acestora pe teritoriul lor de îndeplinirea oricăror cerințe care nu respectă următoarele principii:

(a) nediscriminare: cerințele nu trebuie să fie, direct sau indirect, discriminatorii pe motiv de cetățenie sau, în ceea ce privește persoanele juridice, pe motivul privind statul membru în care sunt stabilite;

(b) necesitate: cerințele trebuie să fie justificate prin motive de ordine publică, de siguranță publică, de sănătate publică sau de protecție a mediului;

(c) proporționalitate: cerințele trebuie să fie adecvate pentru a garanta îndeplinirea obiectivului urmărit și nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit.

(2) Statele membre nu pot să restrângă libertatea de a presta servicii în cazul unui prestator stabilit într-un alt stat membru impunând una dintre cerințele următoare:

(a) obligația prestatorului de a fi stabilit pe teritoriul lor;

(b) obligația prestatorului de a obține o autorizație din partea autorităților competente, inclusiv înscrierea într-un registru sau într-un ordin sau asociație profesională pe teritoriul lor, cu excepția cazurilor prevăzute de prezenta directivă sau de alte instrumente comunitare;

(c) interdicția pentru prestator de a se dota cu o anumită formă sau tip de infrastructură pe teritoriul lor, inclusiv un birou sau un cabinet de care are nevoie prestatorul pentru a oferi serviciul în cauză;

(d) aplicarea unui regim contractual special între prestator și beneficiar care împiedică sau restricționează prestarea de servicii în mod independent;

(e) obligația prestatorului de a avea un document de identitate emis de către autoritățile lor competente specific pentru exercitarea unei activități de servicii;

(f) cerințele, cu excepția celor necesare pentru sănătatea și siguranța muncii, care afectează utilizarea echipamentului și materialelor care fac parte integrantă din serviciul prestat;

(g) restricții asupra libertății de a presta servicii menționate la articolul 19.

(3) Prezentele dispoziții nu împiedică statul membru în care se deplasează prestatorul să impună cerințe în ceea ce privește o activitate de servicii în cazul în care acestea sunt justificate din motive de ordine publică, siguranță publică, sănătate publică sau protecția mediului, în conformitate cu alineatul (1). De asemenea, statul membru în cauză nu este împiedicat să aplice, în conformitate cu dreptul comunitar, propriile norme în ceea ce privește condițiile de angajare, inclusiv cele stabilite în convențiile colective.

(4) Până la 28 decembrie 2011, Comisia, în urma consultării statelor membre și a partenerilor sociali la nivel comunitar, înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport asupra aplicării prezentului articol, în care se va lua în calcul necesitatea propunerii unor măsuri de armonizare privind activitățile de servicii reglementate de prezenta directivă.

Articolul 17

Derogări suplimentare de la libertatea de a presta servicii

Articolul 16 nu se aplică:

1. serviciilor de interes economic general prestate într-un alt stat membru, printre care:

- (a) în sectorul poștal, serviciile reglementate prin Directiva 97/67/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind normele comune pentru dezvoltarea pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității și îmbunătățirea calității serviciului [28];
 - (b) în sectorul electricității, serviciile reglementate prin Directiva 2003/54/CE [29] a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice;
 - (c) în sectorul gazelor, serviciile reglementate prin Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale [30];
 - (d) serviciilor de distribuire și alimentare cu apă și serviciilor de tratare a apelor uzate;
 - (e) serviciilor de tratare a deșeurilor;
2. domeniilor reglementate prin Directiva 96/71/CE;
 3. domeniilor reglementate prin Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date [31];
 4. domeniilor reglementate prin Directiva 77/249/CEE a Consiliului din 22 martie 1977 de facilitare a exercitării efective a libertății de a presta servicii de către avocați [32];
 5. activității de recuperare judiciară a datoriilor;
 6. domeniilor reglementate prin titlul II din Directiva 2005/36/CE și nici cerințelor din statul membru unde se prestează serviciul care rezervă o activitate unei anumite profesii;
 7. domeniilor reglementate prin Regulamentul (CEE) nr. 1408/71;
 8. în ceea ce privește formalitățile administrative referitoare la libera circulație a persoanelor și reședința acestora, domeniilor reglementate prin dispozițiile Directivei 2004/38/CE care stabilește formalități administrative pe care beneficiarii trebuie să le întreprindă la autoritățile competente ale statului membru în care este furnizat serviciul;
 9. în ceea ce privește resortisanții țărilor terțe care se deplasează într-un alt stat membru în contextul prestării unui serviciu, posibilitatea ca statele membre să solicite viză sau permis de ședere pentru resortisanți din țări terțe cărora nu li se aplică regimul de recunoaștere reciprocă prevăzut la articolul 21 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune [33] sau posibilitatea de a obliga resortisanții din țările terțe de a se prezenta la autoritățile competente din statul membru în care este furnizat serviciul la momentul intrării acestora pe teritoriul său la o dată ulterioară;
 10. în ceea ce privește transportul de deșeuri, domeniilor reglementate prin Regulamentul (CEE) nr. 259/93 al Consiliului din 1 februarie 1993 privind supravegherea și controlul transporturilor de deșeuri în interiorul, la intrarea și ieșirea din Comunitatea Europeană [34];
 11. drepturilor de autor și drepturilor conexe, drepturilor reglementate prin Directiva 87/54/CEE din 16 decembrie 1986 privind protecția juridică a topografiilor produselor din materiale semiconductoare [35] și prin Directiva 96/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 1996 privind protecția juridică a bazelor de date [36], precum și drepturilor de proprietate industrială;
 12. actelor care, prin lege, necesită intervenția unui notar;
 13. domeniilor reglementate prin Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate [37];
 14. înmatriculării vehiculelor luate în leasing într-un alt stat membru;

15. dispozițiilor privind obligațiile contractuale și extracontractuale, inclusiv forma contractelor, determinată în conformitate cu normele dreptului privat internațional.

Articolul 18

Derogări în cazuri individuale

(1) Prin derogare de la articolul 16 și doar în împrejurări excepționale, un stat membru poate să ia, împotriva unui prestator stabilit într-un alt stat membru, măsuri cu privire la siguranța serviciilor.

(2) Măsurile prevăzute la alineatul (1) pot fi adoptate doar în cazul în care se respectă procedura de asistență reciprocă stabilită la articolul 35 și sunt îndeplinite condițiile următoare:

(a) dispozițiile naționale în conformitate cu care se adoptă măsura nu au făcut obiectul armonizării comunitare în domeniul siguranței serviciilor;

(b) măsurile prevăd un nivel mai înalt de protecție a beneficiarului decât s-ar prevedea într-o măsură adoptată de statul membru de stabilire în conformitate cu dispozițiile sale naționale;

(c) statul membru de stabilire nu adoptă nici o măsură sau adoptă măsuri insuficiente în comparație cu cele menționate la articolul 35 alineatul (2);

(d) măsurile sunt proporționale.

(3) Alineatele (1) și (2) nu aduc atingere dispozițiilor stabilite în instrumentele comunitare care garantează libertatea de a presta servicii sau care permit derogări de la aceasta.

SECȚIUNEA 2

Drepturile beneficiarilor de servicii

Articolul 19

Restricții interzise

Statele membre nu pot impune unui beneficiar cerințe care restricționează utilizarea unui serviciu oferit de un prestator stabilit într-un alt stat membru, în special cerințele următoare:

(a) obligația de a obține autorizație de la autoritățile competente ale acestora sau de a face o declarație către acestea;

(b) limite discriminatorii în acordarea asistenței financiare pe motiv că prestatorul este stabilit într-un alt stat membru sau din motive care țin de situarea locului unde se prestează serviciul.

Articolul 20

Nediscriminare

(1) Statul membru se asigură că beneficiarul nu este supus unor cerințe discriminatorii bazate pe cetățenie ori naționalitate sau pe locul de reședință ori sediul acestuia.

(2) Statele membre se asigură că condițiile generale de acces la un serviciu care sunt puse la dispoziția publicului de către prestator nu conțin condiții discriminatorii referitoare la cetățenie ori naționalitate sau locul de reședință ori sediul beneficiarului, însă fără a aduce atingere posibilității prevederii unor diferențe între condițiile de acces în cazul în care acele diferențe sunt justificate în mod direct prin criterii obiective.

Articolul 21

Asistență acordată beneficiarilor

(1) Statele membre se asigură că beneficiarii pot să obțină în statul membru în care își au reședința sau sediul social următoarele informații:

(a) informații generale cu privire la cerințele aplicabile în alte state membre în ceea ce privește accesul la activitățile de servicii și exercitarea acestora, în special cele cu privire la protecția consumatorilor;

(b) informații generale cu privire la căile de atac disponibile în cazul unui litigiu între un prestator și un beneficiar;

(c) detaliile de contact ale asociațiilor și organizațiilor, inclusiv centrele din Rețeaua de centre europene ale consumatorilor, de la care prestatorii sau beneficiarii pot primi asistență practică.

După caz, consilierea din partea autorităților competente include un ghid simplu explicativ. Informațiile și asistența se furnizează într-o manieră clară și neambiguă, sunt ușor accesibile de la distanță, inclusiv prin mijloace electronice și sunt actualizate.

(2) Statele membre pot să încredințeze sarcina menționată la alineatul (1) ghișeelor unice sau oricărui organism, cum ar fi centrele Rețelei de centre europene ale consumatorilor, asociațiilor de consumatori sau Centrelor Euro Info.

Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre numele și detaliile de contact ale organismelor desemnate. Comisia le transmite tuturor statelor membre.

(3) În vederea îndeplinirii cerințelor stabilite la alineatele (1) și (2), organismul sesizat de către beneficiar contactează, în cazul în care este necesar, organismul competent al statului membru în cauză. Acesta din urmă transmite informațiile solicitate în cel mai scurt termen organismului solicitant, care înaintează informațiile beneficiarului. Statele membre se asigură că aceste organisme își acordă asistență reciprocă și adoptă toate măsurile necesare pentru o cooperare eficientă. Împreună cu Comisia, statele membre stabilesc normele practice necesare în vederea punerii în aplicare a alineatului (1).

(4) Comisia, în conformitate cu procedura menționată la articolul 40 alineatul (2), adoptă dispoziții de aplicare a alineatelor (1), (2) și (3) ale prezentului articol, specificând mecanismele tehnice pentru schimbul de informații între organismele diferitelor state membre și, în special, interoperabilitatea sistemelor de informații, luând în considerare standardele comune.

CAPITOLUL V

CALITATEA SERVICIILOR

Articolul 22

Informații cu privire la prestatori și la serviciile acestora

(1) Statele membre se asigură că prestatorii pun următoarele informații la dispoziția beneficiarilor:

(a) numele sau denumirea prestatorului, statutul și forma sa juridică, adresa geografică unde este stabilit și date care să permită contactarea rapidă a acestuia și comunicarea directă cu acesta, după caz, prin mijloace electronice;

(b) în cazul în care prestatorul este înscris într-un registru de comerț sau un alt registru public similar, numele acelui registru și numărul de înregistrare al prestatorului sau mijloacele de identificare echivalente în acel registru;

(c) în cazul în care activitatea este supusă unui regim de autorizare, datele autorității competente sau ale ghișeului unic;

(d) în cazul în care prestatorul exercită o activitate care este supusă TVA, numărul de identificare menționat la articolul 22 alineatul (1) din cea de-a șasea Directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare [38];

(e) în cazul profesiilor reglementate, orice ordin profesional sau organism similar la care prestatorul este înscris, titlul profesional și statutul membru în care a fost acordat acest titlu;

(f) condițiile și clauzele generale, dacă există, utilizate de către prestator;

(g) clauze contractuale, dacă există, utilizate de către prestator cu privire la legislația aplicabilă contractului și/sau instanțele judecătorești competente;

(h) existența unei garanții post-vânzare neimpuse prin legislație;

(i) prețul serviciului în cazul în care prețul este stabilit în prealabil de către prestator pentru un anumit tip de serviciu;

(j) principalele caracteristici ale serviciilor în cazul în care acestea nu reies deja din context;

(k) asigurarea sau garanțiile menționate la articolul 23 alineatul (1) și, în special, detaliile de contact ale asigurătorului sau ale garantului și acoperirea teritorială.

(2) Statele membre se asigură că informațiile menționate la alineatul (1), la alegerea prestatorului:

(a) sunt comunicate de către prestator din proprie inițiativă;

(b) sunt ușor accesibile pentru beneficiar în locul prestării serviciului sau al încheierii contractului;

(c) pot fi accesate cu ușurință de către beneficiar prin mijloace electronice printr-o adresă oferită de către prestator;

(d) apar în orice documente de informare oferite beneficiarului de către prestator care alcătuiesc o descriere detaliată a serviciului prestat.

(3) Statele membre se asigură că, la cererea beneficiarului, prestatorii oferă următoarele informații suplimentare:

(a) prețul serviciului, în cazul în care acesta nu este stabilit în prealabil de către prestator, sau, dacă nu poate fi comunicat un preț exact, o metodă de calcul a prețului astfel încât acesta să poată fi verificat de către beneficiar sau un deviz suficient de detaliat;

(b) în ceea ce privește profesiile reglementate, o referire la normele profesionale aplicabile în statul membru de stabilire și mijloacele prin care se poate obține accesul la acestea;

(c) informații cu privire la activitățile multidisciplinare și parteneriatele acestora care sunt legate de serviciul în cauză și cu privire la măsurile luate pentru a evita conflictele de interese. Aceste informații se includ în orice document informativ în care prestatorii oferă o descriere detaliată a serviciilor lor;

(d) orice coduri de conduită cărora le este supus prestatorul și adresele la care aceste coduri pot fi consultate prin mijloace electronice, specificând limba în care este scrisă versiunea disponibilă;

(e) în cazul în care un prestator este supus unui cod de conduită sau este membru al unei asociații profesionale sau al unui organism profesional care prevede recurgerea la mijloace extrajudiciare de soluționare a litigiilor, informații în această privință. Prestatorul trebuie să indice mijloacele de acces la informațiile detaliate cu privire la caracteristicile și condițiile de utilizare ale mijloacelor extrajudiciare de soluționare a litigiilor.

(4) Statele membre se asigură că informațiile pe care trebuie să le ofere un prestator în conformitate cu prezentul capitol sunt puse la dispoziție sau comunicate în mod clar și neambiguu și în timp util înainte de încheierea contractului sau, în absența unui contract scris, înainte de prestarea serviciului.

(5) Cerințele de informare stabilite în prezentul capitol se adaugă cerințelor deja prevăzute de legislația comunitară și nu împiedică statele membre să impună cerințe de informare suplimentare aplicabile prestatorilor stabiliți pe teritoriile acestora.

(6) Comisia, în conformitate cu procedura menționată la articolul 40 alineatul (2), poate să precizeze conținutul informațiilor prevăzute la alineatele (1) și (3) din prezentul articol în conformitate cu specificul anumitor activități și poate să precizeze normele practice de aplicare a alineatului (2) din prezentul alineat.

Articolul 23

Asigurări și garanții profesionale

(1) Statele membre pot prevedea că prestatorii ale căror servicii prezintă un risc direct și specific pentru sănătatea și siguranța beneficiarului sau a unei terțe persoane sau pentru securitatea financiară a beneficiarului încheie o asigurare de răspundere profesională corespunzătoare naturii și gradului de risc sau oferă o garanție sau un acord similar echivalent sau comparabil în esență în ceea ce privește scopul acestuia.

(2) Atunci când un prestator se stabilește pe teritoriul lor, statele membre nu pot să solicite o asigurare de răspundere profesională sau o garanție de la prestator în cazul în care acesta este deja acoperit de o garanție care este echivalentă sau comparabilă în esență în ceea ce privește scopul acesteia și acoperirea pe care o oferă în privința riscului asigurat, a sumei asigurate sau a plafonului garanției, precum și posibile excluderi de la acoperire, într-un alt stat membru în care prestatorul este deja stabilit. În cazul în care echivalența este doar parțială, statele membre pot să solicite o garanție suplimentară pentru a acoperi aspectele care nu sunt deja acoperite.

În cazul în care un stat membru impune unui prestator stabilit pe teritoriul său să încheie o asigurare de răspundere profesională sau să ofere o altă garanție, statul membru respectiv acceptă ca mijloace suficiente de probă atestările de acoperire a asigurării eliberate de instituțiile de credit și asigurătorii stabiliți în alte state membre.

(3) Alineatele (1) și (2) nu afectează asigurările profesionale sau sistemele de garanții prevăzute în alte instrumente comunitare.

(4) Pentru punerea în aplicare a alineatului (1), Comisia, în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 40 alineatul (2), poate să stabilească o listă de servicii care prezintă caracteristicile menționate la alineatul (1) al prezentului articol. Comisia, de asemenea, în conformitate cu procedurile menționate la articolul 40 alineatul (3), poate adopta măsuri cu scopul de a modifica elementele neesențiale ale prezentei directive completând această directivă, prin stabilirea de criterii comune pentru a defini caracterul corespunzător, față de natura și gradul de risc, al asigurării sau garanțiilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol.

(5) În sensul prezentului articol:

- "risc direct și special" înseamnă un risc care decurge direct din prestarea serviciului;
- "sănătatea și siguranța" înseamnă, referitor la un beneficiar sau o terță persoană, prevenirea decesului sau a unei vătămări corporale grave;
- "securitatea financiară" înseamnă, referitor la un beneficiar prevenirea unor pierderi importante în bani sau din valoarea unui bun;
- "asigurare de răspundere profesională" înseamnă o asigurare încheiată de un prestator în vederea răspunderii potențiale față de beneficiari și, după caz, terțe părți, decurgând din prestarea serviciului.

Articolul 24

Comunicările comerciale ale profesiilor reglementate

(1) Statele membre elimină toate interdicțiile totale cu privire la comunicările comerciale ale profesiilor reglementate.

(2) Statele membre asigură că normele profesionale sunt respectate în comunicările comerciale ale profesiilor reglementate, în conformitate cu legislația comunitară

referitoare, în special, la independența, demnitatea și integritatea profesiei, precum și la păstrarea secretului profesional conform specificului fiecărei profesii. Normele profesionale cu privire la comunicările comerciale trebuie să fie nediscriminatorii, justificate printr-un motiv imperativ de interes general și proporționale.

Articolul 25

Activități multidisciplinare

(1) Statele membre asigură că prestatorii nu sunt supuși unor cerințe care îi obligă să exercite o anumită activitate specifică în mod exclusiv, sau care limitează exercitarea în comun sau în parteneriate de activități diferite.

Cu toate acestea, următorii prestatori pot fi supuși unor astfel de cerințe:

(a) profesiile reglementate, în măsura în care este justificat pentru a garanta respectarea normelor care reglementează etica și conduita profesională, care variază în funcție de specificul fiecărei profesii, și în măsura în care este necesar pentru a asigura independența și imparțialitatea acestora;

(b) prestatorii de servicii de certificare, acreditare, monitorizare tehnică, servicii de testare sau încercare, în măsura în care este justificat pentru a asigura independența și imparțialitatea acestora.

(2) În cazul în care sunt autorizate activități multidisciplinare între prestatorii menționați la alineatul (1) literele (a) și (b), statele membre asigură următoarele:

(a) prevenirea conflictelor de interese și a incompatibilităților între anumite activități;

(b) garantarea independenței și a imparțialității cerute de anumite activități;

(c) normele care reglementează etica și conduita profesională pentru diferite activități sunt compatibile între ele, în special în ceea ce privește secretul profesional.

(3) În raportul menționat la articolul 39 alineatul (1), statele membre indică ce prestatori se supun cerințelor stabilite la alineatul (1) al prezentului articol, conținutul acestor cerințe și motivele pentru care acestea le consideră justificate.

Articolul 26

Politica de calitate a serviciilor

(1) Statele membre, în cooperare cu Comisia, iau măsuri adiacente pentru a-i încuraja pe prestatori să acționeze voluntar pentru a asigura calitatea prestării serviciilor, în special prin utilizarea uneia dintre următoarele metode:

(a) certificare sau evaluare a activității lor de către organisme independente sau acreditate;

(b) elaborarea propriei lor carte a calității sau participarea la carte ale calității sau etichete de calitate elaborate de către organismele profesionale la nivel comunitar.

(2) Statele membre asigură că informația cu privire la semnificația anumitor etichete și criteriile după care se aplică etichetele și alte mărci ale calității referitoare la servicii pot fi accesate ușor de către prestatori și beneficiari.

(3) Statele membre, în cooperare cu Comisia, iau măsuri adiacente pentru a încuraja ordinele profesionale, precum și camerele de comerț, asociațiile meșteșugărești și asociațiile de consumatori de pe teritoriul lor să coopereze la nivel comunitar pentru a promova calitatea prestării serviciilor, în special prin facilitarea evaluării competenței unui prestator.

(4) Statele membre, în cooperare cu Comisia, iau măsuri adiacente pentru încurajarea dezvoltării evaluărilor independente, în special de către asociațiile de consumatori, în ceea ce privește calitatea și defectele prestării serviciilor și, în special, dezvoltarea la nivel comunitar a unor încercări și testări comparative și comunicarea rezultatelor.

(5) Statele membre, în cooperare cu Comisia, încurajează dezvoltarea unor standarde europene voluntare, cu scopul de a facilita compatibilitatea între serviciile oferite de către prestatori din diferite state membre, informarea beneficiarului și calitatea serviciilor.

Articolul 27

Soluționarea litigiilor

(1) Statele membre iau măsurile generale necesare pentru a asigura că prestatorii furnizează detalii de contact, în special o adresă poștală, un număr de fax sau adresă e-mail și un număr de telefon la care toți beneficiarii, inclusiv cei care au reședința sau sediul social într-un alt stat membru, le pot adresa o reclamație sau o solicitare de informații în legătură cu serviciul prestat. Prestatorii pun la dispoziție adresa legală în cazul în care aceasta nu este adresa obișnuită pentru corespondență.

Statele membre iau măsurile generale necesare pentru a asigura că prestatorii răspund reclamațiilor menționate la primul paragraf în cel mai scurt termen posibil și fac dovadă de diligență pentru a găsi o soluție satisfăcătoare.

(2) Statele membre iau măsurile generale necesare pentru a asigura că prestatorii sunt obligați să demonstreze respectarea obligațiilor stabilite în prezenta directivă în ceea ce privește furnizarea de informații și că informațiile sunt exacte.

(3) În cazul în care se cere o garanție financiară pentru executarea unei hotărâri judecătorești, statele membre recunosc o garanție echivalentă constituită la o instituție de credit sau la un asigurător stabilit într-un alt stat membru. Astfel de instituții de credit trebuie să fie autorizate într-un stat membru în conformitate cu Directiva 2006/48/CE și astfel de asigurători trebuie să fie autorizați, în conformitate, după caz, cu prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă [39] și cu Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață [40].

(4) Statele membre iau măsurile generale necesare pentru a asigura că prestatorii care sunt supuși unui cod de conduită sau sunt membri ai unei asociații sau ai unui organism profesional care prevede recurgerea la metode extrajudiciare de soluționare a litigiilor îi informează pe beneficiari în această privință și menționează acest lucru în orice document în care sunt prezentate serviciile lor în detaliu, indicând în ce mod se poate obține accesul la informațiile detaliate asupra caracteristicilor și condițiilor de utilizare a unui astfel de mecanism.

CAPITOLUL VI

COOPERARE ADMINISTRATIVĂ

Articolul 28

Asistența reciprocă – obligații generale

(1) Statele membre își acordă asistență reciprocă și adoptă măsuri de cooperare eficiente pentru a asigura controlul prestatorilor și al serviciilor pe care le prestează.

(2) În sensul prezentului capitol, statele membre desemnează unul sau mai multe puncte de legătură, ale căror detalii de contact se comunică celorlalte state membre și Comisiei. Comisia publică și actualizează cu regularitate lista punctelor de legătură.

(3) Cererile de informare și cererile de efectuare a unor verificări, inspecții și investigații în temeiul prezentului capitol se motivează în mod corespunzător, precizând, în primul rând, motivul cererii. Informațiile schimbate se utilizează numai în scopul pentru care au fost cerute

(4) În cazul primirii unei cereri de asistență din partea autorităților competente dintr-un alt stat membru, statele membre se asigură că prestatorii stabiliți pe teritoriul lor transmit

autorităților lor competente toate informațiile necesare pentru controlul activității lor în conformitate cu legislația lor națională.

(5) În cazul unor dificultăți privind îndeplinirea unei cereri de informare sau în efectuarea de verificări, inspecții sau investigații, statul membru în cauză informează rapid statul membru solicitant în vederea găsirii unei soluții.

(6) Statele membre furnizează informațiile cerute de către alte state membre sau de către Comisie prin mijloace electronice și în cel mai scurt termen.

(7) Statele membre asigură că registrele în care prestatorii sunt înscrși și care pot fi consultate de către autoritățile competente pe teritoriul lor, pot fi, de asemenea, consultate în aceleași condiții de către autoritățile competente echivalente ale celorlalte state membre.

(8) Statele membre comunică Comisiei informații cu privire la cazuri în care alte state membre nu își îndeplinesc obligația de asistență reciprocă. În cazul în care este necesar, Comisia adoptă măsurile adecvate, inclusiv procedurile prevăzute la articolul 226 din tratat, pentru a asigura că statele membre în cauză își îndeplinesc obligația de asistență reciprocă. Comisia informează periodic statele membre în legătură cu funcționarea dispozițiilor cu privire la asistență reciprocă.

Articolul 29

Asistența reciprocă – obligații generale pentru statul membru de stabilire

(1) În ceea ce îi privește pe prestatorii care oferă servicii într-un alt stat membru, statul membru de stabilire furnizează informații cu privire la prestatorii stabiliți pe teritoriul său, atunci când acest lucru i se solicită de către alt stat membru și, în special, confirmă că un prestator este stabilit pe teritoriul acestuia și, că potrivit informațiilor sale, nu își exercită activitățile în mod ilegal.

(2) Statul membru de stabilire efectuează verificările, inspecțiile și investigațiile cerute de un alt stat membru și îl informează pe acesta cu privire la rezultate și, după caz, cu privire la măsurile luate. În acest scop, autoritățile competente acționează în limitele competențelor care le sunt conferite în statul lor membru. Autoritățile competente pot decide cu privire la măsurile cele mai potrivite care trebuie luate în fiecare caz individual pentru a răspunde cererii unui alt stat membru.

(3) În momentul în care ia cunoștință de un comportament sau de acte precise ale unui prestator stabilit pe teritoriul său, care prestează servicii în alte state membre care, potrivit informațiilor sale, ar putea cauza un prejudiciu grav sănătății sau siguranței persoanelor sau mediului, statul membru de stabilire informează toate celelalte state membre și Comisia în cel mai scurt termen.

Articolul 30

Controlul de către statul membru de stabilire în cazul deplasării temporare a unui prestator într-un alt stat membru

(1) În ceea ce privește cazurile care nu intră sub incidența articolului 31 alineatul (1), statul membru de stabilire asigură că respectarea cerințelor lui este controlată în conformitate cu atribuțiile de control prevăzute în legislația sa națională, în special prin măsuri de control la locul de stabilire al prestatorului.

(2) Statul membru de stabilire nu se abține să adopte măsuri de control sau de punere în executare pe teritoriul său pe motiv că serviciul a fost prestat sau a cauzat prejudicii într-un alt stat membru.

(3) Obligația stabilită la alineatul (1) nu implică pentru statul membru de stabilire efectuarea de verificări și controale factuale pe teritoriul statului membru unde se prestează serviciul. Astfel de verificări și controale se efectuează de către autoritățile

statului membru unde operează temporar prestatorul la cererea autorităților statului membru de stabilire, în conformitate cu articolul 31.

Articolul 31

Controlul de către statul membru în care se prestează serviciul în cazul deplasării temporare a prestatorului

(1) În ceea ce privește cerințele naționale care pot fi impuse în temeiul articolelor 16 și 17, statul membru în care se prestează serviciu este responsabil de controlul activității prestatorului pe teritoriul său. În conformitate cu legislația comunitară, statul membru în care se prestează serviciul:

(a) ia toate măsurile necesare pentru a asigura că prestatorul îndeplinește cerințele legate de accesul la activitatea respectivă și de exercitarea acesteia;

(b) efectuează verificări, inspecții și investigații necesare pentru controlul serviciului prestat.

(2) În ceea ce privește cerințele altele decât cele menționate la alineatul (1), în cazul în care un prestator se deplasează temporar într-un alt stat membru pentru a presta un serviciu fără a fi stabilit acolo, autoritățile competente ale statului respectiv participă la controlul prestatorului în conformitate cu alineatele (3) și (4).

(3) La cererea statului membru de stabilire, autoritățile competente ale statului membru în care se prestează serviciul efectuează toate verificările, inspecțiile și investigațiile necesare pentru a asigura un control efectiv de către statul membru de stabilire. Autoritățile competente acționează în limita competențelor care le sunt conferite în statul lor membru. Autoritățile competente pot decide cu privire la măsurile cele mai potrivite care trebuie luate în fiecare caz individual pentru a răspunde cererii statului membru de stabilire.

(4) Din proprie inițiativă, autoritățile competente ale statului membru unde este prestat serviciul pot efectua verificări, inspecții și investigații la fața locului, cu condiția ca acele verificări, inspecții și investigații să nu fie discriminatorii, să nu fie motivate de faptul că prestatorul este stabilit într-un alt stat membru și să fie proporționale.

Articolul 32

Mecanism de alertă

(1) În cazul în care unui stat membru i se aduc la cunoștință acte sau împrejurări grave și precise referitoare la o activitate de servicii care ar putea cauza un prejudiciu grav sănătății sau siguranței persoanelor sau mediului pe teritoriul său sau pe teritoriul altor state membre, statul membru respectiv informează cu privire la aceasta statul membru de stabilire, celelalte state membre în cauză și Comisia în cel mai scurt termen.

(2) Comisia promovează și participă la instituirea unei rețele europene a autorităților din statele membre în vederea punerii în aplicare a alineatului (1).

(3) Comisia adoptă și actualizează cu regularitate, în conformitate cu procedura menționată la articolul 40 alineatul (2) norme detaliate cu privire la administrarea rețelei menționate la alineatul (2) al prezentului articol.

Articolul 33

Informații cu privire la buna reputație a prestatorilor

(1) Statele membre comunică, la cererea unei autorități competente din alt stat membru, informații în conformitate cu legislația lor națională cu privire la acțiunile disciplinare sau administrative sau la sancțiunile penale și decizii referitoare la insolabilitate sau bancrută frauduloasă luate de autoritățile competente împotriva unui prestator care privesc în mod direct competența prestatorului sau fiabilitatea profesională. Statul membru care comunică informațiile îl informează pe prestator în această privință.

O cerere în temeiul primului alineat trebuie să fie motivată în mod corespunzător, în special în ceea ce privește motivul cererii de informare.

(2) Sancțiunile și acțiunile referitoare la alineatul (1) se comunică doar dacă a fost luată o decizie definitivă. În ceea ce privește alte decizii executorii menționate la alineatul (1), statul membru care comunică informațiile specifică dacă o anumită decizie este definitivă sau s-a introdus o cale de atac împotriva acesteia. În acest caz statul membru în cauză ar trebui să indice data la care se așteaptă pronunțarea hotărârii asupra căii de atac.

În plus, statul membru specifică dispozițiile de drept intern în temeiul cărora prestatorul a fost condamnat sau sancționat.

(3) Punerea în aplicare a alineatelor (1) și (2) trebuie să respecte normele cu privire la protecția datelor cu caracter personal și drepturile garantate persoanelor condamnate sau sancționate în statele membre în cauză, inclusiv în cazul ordinelor profesionale. Orice informație publică în acest sens trebuie să fie accesibilă consumatorilor.

Articolul 34

Măsuri adiacente

(1) Comisia, în cooperare cu statele membre, instituie un sistem electronic pentru schimbul de informații între statele membre, luând în considerare sistemele de informații existente.

(2) Statele membre, cu asistența Comisiei, adoptă măsuri adiacente pentru facilitarea schimbului de funcționari însărcinați cu punerea în aplicare a asistenței reciproce și formarea acestor funcționari, inclusiv formarea lingvistică și în informatică.

(3) Comisia evaluează necesitatea stabilirii unui program multianual în vederea organizării schimburilor de funcționari și a formării menționate.

Articolul 35

Asistența reciprocă în cazul derogărilor individuale

(1) În cazul în care un stat membru intenționează să adopte o măsură în conformitate cu articolul 18, procedura stabilită la alineatele (2)-(6) din prezentul articol se aplică fără a aduce atingere procedurilor judiciare, inclusiv procedurilor prealabile și actelor îndeplinite în cadrul unei cercetări penale.

(2) Statul membru menționat la alineatul (1) solicită statului membru de stabilire să adopte măsuri împotriva prestatorului respectiv, oferind toate informațiile relevante cu privire la serviciul în cauză și la împrejurările cazului.

Statul membru de stabilire verifică în cel mai scurt termen dacă prestatorul operează în mod legal și verifică faptele care se află la originea cererii. Acesta informează statul membru solicitant în cel mai scurt termen în legătură cu măsurile adoptate sau avute în vedere sau, după caz, motivele pentru care nu a luat nici o măsură.

(3) În urma comunicării de către statul membru de stabilire după cum se prevede la al doilea paragraf din alineatul (2), statul membru solicitant adresează o notificare Comisiei și statului membru de stabilire în legătură cu intenția sa de a adopta măsuri, indicând următoarele:

(a) motivele pentru care consideră că măsurile adoptate sau avute în vedere de statul membru de stabilire sunt neadecvate;

(b) motivele pentru care consideră că măsurile pe care intenționează să le adopte îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 18.

(4) Măsurile nu pot fi adoptate decât după un termen de cincisprezece zile lucrătoare de la data notificării prevăzute la alineatul (3).

(5) Fără a aduce atingere posibilității pentru un stat membru solicitant să adopte măsurile în cauză după expirarea termenului stabilit la alineatul (4), Comisia, în cel mai scurt termen, examinează compatibilitatea cu legislația comunitară a măsurilor notificate.

În cazul în care Comisia ajunge la concluzia că măsura este incompatibilă cu legislația comunitară, aceasta adoptă o decizie, solicitând statului membru în cauză să se abțină să adopte măsurile propuse sau să suspende urgent măsurile în cauză.

(6) În caz de urgență, un stat membru care intenționează să adopte o măsură poate deroga de la alineatele (2), (3) și (4). În astfel de cazuri, măsurile se notifică în cel mai scurt termen Comisiei și statului membru de stabilire, indicând motivele pentru care statul membru consideră că există urgență.

Articolul 36

Dispoziții de aplicare

În conformitate cu procedura menționată la articolul 40 alineatul (3), Comisia adoptă dispozițiile de aplicare care au ca obiect modificarea elementelor neesențiale din prezentul capitol completându-l prin stabilirea termenelor prevăzute la articolele 28 și 35. Comisia adoptă, de asemenea, în conformitate cu procedura menționată la articolul 40 alineatul (2), normele metodologice pentru schimbul de informații prin mijloace electronice între statele membre și, în special, dispozițiile referitoare la interoperabilitatea sistemelor de informații.

CAPITOLUL VII

PROGRAMUL DE CONVERGENȚĂ

Articolul 37

Coduri de conduită la nivel comunitar

(1) Statele membre, în cooperare cu Comisia, iau măsuri adiacente pentru a încuraja elaborarea la nivel comunitar, în special de către ordinele, organismele și asociațiile profesionale, a unor coduri de conduită care să faciliteze prestarea de servicii sau stabilirea unui prestator într-un alt stat membru, în conformitate cu legislația comunitară.

(2) Statele membre asigură ca aceste coduri de conduită menționate la alineatul (1) să fie accesibile la distanță prin mijloace electronice.

Articolul 38

Armonizare suplimentară

Comisia evaluează, până la 28 decembrie 2010, posibilitatea prezentării unor propuneri de instrumente de armonizare privind următoarele sectoare:

- (a) accesul la activități de recuperare judiciară a datoriilor;
- (b) servicii de securitate privată și transport de bani și obiecte de valoare.

Articolul 39

Evaluare reciprocă

(1) Până la 28 decembrie 2009, statele membre prezintă un raport Comisiei, conținând informațiile specificate în următoarele dispoziții:

- (a) articolul 9 alineatul (2), cu privire la regimurile de autorizare;
- (b) articolul 15 alineatul (5), cu privire la cerințele care trebuie evaluate;
- (c) articolul 25 alineatul (3), cu privire la activitățile multidisciplinare.

(2) Comisia înaintează rapoartele prevăzute la alineatul (1) statelor membre, care în termen de șase luni de la primirea acestora își prezintă observațiile asupra fiecăruia dintre rapoarte. În același termen Comisia consultă părțile interesate cu privire la aceste rapoarte.

(3) Comisia prezintă rapoartele și observațiile statelor membre comitetului menționat la articolul 40 alineatul (1), care poate face observații.

(4) Având în vedere observațiile menționate la alineatele (2) și (3), Comisia, până la 28 decembrie 2010, prezintă un raport de sinteză Parlamentului European și Consiliului, însoțit, după caz, de propuneri pentru inițiative suplimentare.

(5) Până la 28 decembrie 2009, statele membre prezintă un raport Comisiei cu privire la cerințele naționale a căror aplicare ar putea intra sub incidența articolului 16 alineatul (1) al treilea paragraf și a alineatului (3) prima teză, indicând motivele pentru care consideră că aplicarea acelor cerințe îndeplinește criteriile menționate la articolul 16 alineatul (1) paragraful al treilea și alineatul (3) prima teză.

Statele membre transmit apoi Comisiei orice modificări ale cerințelor lor, inclusiv cerințe noi, după cum s-a menționat mai sus, însoțite de motivele acestora.

Comisia comunică cerințele astfel transmise celorlalte state membre. Această transmitere nu împiedică adoptarea de către statele membre a dispozițiilor în cauză. Comisia furnizează o dată pe an analize și orientări cu privire la aplicarea acestor dispoziții în contextul prezentei directive.

Articolul 40

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, cu respectarea dispozițiilor articolului 8 din decizia menționată. Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, cu respectarea dispozițiilor articolului 8 din decizia menționată.

Articolul 41

Clauza de revizuire

Până la data de 28 decembrie 2011 și din trei în trei ani după acea dată, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport complet asupra aplicării prezentei directive. Acest raport, în conformitate cu articolul 16 alineatul (4), are ca obiect în special aplicarea articolului 16. Acesta examinează, de asemenea, necesitatea unor măsuri suplimentare pentru aspectele excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive. Acesta este însoțit, după caz, de propuneri de modificare a prezentei directive în vederea realizării pieței interne pentru servicii.

Articolul 42

Modificarea Directivei 98/27/CE

În anexa la Directiva 98/27/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor [41] se adaugă următorul punct:

"13. Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile pe piața internă (JO L 376, 27.12.2006, p. 36)."

Articolul 43

Protecția datelor cu caracter personal

Implementarea și aplicarea prezentei directive și, în special, dispozițiile cu privire la control respectă normele privind protecția datelor cu caracter personal prevăzute de Directiva 95/46/CE și Directiva 2002/58/CE.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 44

Transpunerea

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 28 decembrie 2009.

Comisiei îi sunt comunicate de îndată de către statele membre textele dispozițiilor respective.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 45

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Articolul 46

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasburg, 12 decembrie 2006.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. Borrell Fontelles

Pentru Consiliu

Președintele

M. Pekkarinen

[1] JO C 221, 8.9.2005, p. 113.

[2] JO C 43, 18.2.2005, p. 18.

[3] Avizul Parlamentului European din 16 februarie 2006 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 24 iulie 2006 (JO C 270 E, 7.11.2006, p. 1) și Poziția Parlamentului European din 15 noiembrie 2006. Decizia Consiliului din 11 decembrie 2006.

[4] JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

[5] JO L 108, 24.4.2002, p. 7.

[6] JO L 108, 24.4.2002, p. 21.

[7] JO L 108, 24.4.2002, p. 33.

[8] JO L 108, 24.4.2002, p. 51.

[9] JO L 201, 31.7.2002, p. 37. Directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/24/EC (JO L 105, 13.4.2006, p. 54).

[10] JO L 149, 5.7.1971, p. 2. Regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 629/2006 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 114, 27.4.2006, p. 1).

[11] JO L 255, 30.9.2005, p. 22.

- [12] JO L 149, 11.6.2005, p. 22.
- [13] JO L 364, 9.12.2004, p. 1. Regulament astfel cum a fost modificat prin Directiva 2005/29/CE.
- [14] JO L 16, 23.1.2004, p. 44.
- [15] JO L 124, 20.5.2003, p. 1.
- [16] JO L 158, 30.4.2004, p. 77.
- [17] JO L 13, 19.1.2000, p. 12.
- [18] JO L 178, 17.7.2000, p. 1.
- [19] JO L 18, 21.1.1997, p. 1.
- [20] JO L 204, 21.7.1998, p. 37. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Actul de aderare din 2003.
- [21] JO L 184, 17.7.1999, p. 23. Decizie astfel cum a fost modificată prin Decizia 2006/512/EC (JO L 200, 22.7.2006, p. 11).
- [22] JO C 321, 31.12.2003, p. 1.
- [23] JO L 298, 17.10.1989, p. 23. Directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 202, 30.7.1997, p. 60).
- [24] JO L 134, 30.4.2004, p. 114. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 2083/2005 al Comisiei (JO L 333, 20.12.2005, p. 28).
- [25] JO L 77, 14.3.1998, p. 36. Directivă astfel cum a fost modificată prin Actul de aderare din 2003.
- [26] JO L 65, 14.3.1968, p. 8. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2003/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 221, 4.9.2003, p. 13).
- [27] JO L 395, 30.12.1989, p. 36.
- [28] JO L 15, 21.1.1998, p. 14. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).
- [29] JO L 176, 15.7.2003, p. 37. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Decizia 2006/653/CE a Comisiei (JO L 270, 29.9.2006, p. 72).
- [30] JO L 176, 15.7.2003, p. 57.
- [31] JO L 281, 23.11.1995, p. 31. Directivă astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003.
- [32] JO L 78, 26.3.1977, p. 17. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Actul de aderare din 2003.
- [33] JO L 239, 22.9.2000, p. 19. Convenție astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1160/2005 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 191, 22.7.2005, p. 18).
- [34] JO L 30, 6.2.1993, p. 1. Regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 2557/2001 al Comisiei (JO L 349, 31.12.2001, p. 1).
- [35] JO L 24, 27.1.1987, p. 36.
- [36] JO L 77, 27.3.1996, p. 20.
- [37] JO L 157, 9.6.2006, p. 87.
- [38] JO L 145, 13.6.1977, p. 1. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2006/18/CE (JO L 51, 22.2.2006, p. 12).

[39] JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 323, 9.12.2005, p. 1).

[40] JO L 345, 19.12.2002, p. 1. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/68/CE.

[41] JO L 166, 11.6.1998, p. 51. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/29/CE.